

ЛИНДА ХАУЪРД СВРЪХНАТОВАРВАНЕ

Превод от английски: Гинка Стоименова, 1994

chitanka.info

Затъмнение! Цялата Югоизточна част беше без ток — но все още има повече от достатъчно електроенергия между Елизабет Мейджър и Том Куинлън! Заседнали заедно по време на спирането на тока в един от даласките небостъргачи, а напрежението между тях поражда искри, които биха могли да осветят и най-тъмната нощ.

ПЪРВА ГЛАВА

Двайсет и първи юли, четвъртък

Беше горещо дори за Далас.

Топлината на тротоара се просмукваше през тънката подметка на обувките, които Елизабет носеше. Това я караше да бърза, макар всяко движение да изискваше усилие в знойния задух. В огромната сграда, където работеше, строителите бяха решили, че подземният паркинг е излишен, тъй като имаше такъв от другата страна на улицата. Всеки път, когато пресичаше в дъжд или пек, Елизабет се заклеваше да потърси друго място за офиса си. Но щом влезеше вътре, забравяше. Възможността за промяна обаче я караше да се чувства по-добре.

Иначе сградата беше съвършена. Построена само преди две години, тя съчетаваше в себе си елегантност и удобство. Цветовете във фойето — хармония от сиво, бледорозово и бяло, намираха баланса между мъжко и женско, така че да е уютно и за двата пола. Буйната зеленина, грижливо поддържана от специалисти, допринасяше към усещането за свежест и простор. Асансьорите бяха многобройни, бързи и надеждни — поне засега. Елизабет ценеше много последното качество, защото в предишната сграда асансьорното обслужване беше мудно и непостоянно. Частна фирма се грижеше за охраната. Във фойето имаше специално бюро за пазача. Смените бяха две — от шест сутринта до десет вечерта, тъй като никоя от компаниите, помещаващи се тук, не работеше през нощта. Ако някой поискаше да дойде преди шест или пък да си тръгне след десет часа, трябваше да уведоми охраната. Говореше се, че една от компютърните фирми от десетия етаж ще премине на три пълни смени и тогава щеше да има още един дежурен. Но засега сградата се заключваше точно в десет вечерта през седмицата и в шест следобед през почивните дни.

Тя отвори първите няколко врати и въздъхна с облекчение. Хладният въздух от климатичната инсталация обля зачервеното ѝ лице и заличи ситната пот, избила върху лицето ѝ, докато паркираше. Като

отвори още няколко тежки стъклени врати, почувства изцяло действието на климатичната инсталация и дори потръпна.

Един едър, чорлав мъж, по всяка вероятност мотоциклетист, се качи в асансьора току пред нея.

Внезапно разтревожена, Елизабет влезе, премести чантата на лявото си рамо и рязко се обърна да натисне бутона. В този момент видя голяма мазолеста ръка да избира същия етаж. Тя му се усмихна вяло, както правят хората в асансьорите. После решително прикова поглед върху вратата пред нея, докато бързо и безшумно се носеха към петия етаж. Поуспокои се малко, защото реши, че щом е за същия етаж, той несъмнено отива при „Куинлън Секюритис“.

Слязоха и мъжът тръгна по петите ѝ. Канцелариите на нейния офис бяха отляво. Големи прозорци откриваха луксозния интериор и тя видя секретарката си да се връща от обяд. Чики също я забеляза и се вгледа в нея. Не, тя наблюдаваше ококорена мъжа отзад. Големите ѝ тъмни очи не се откъсваха от него.

Елизабет отвори вратата на своя кабинет. Мотоциклетистът уверено влезе отсреща, в „Куинлън Секюритис“. Те нямаха прозорци към коридора, само дискретна табела върху солидната врата. Неведнъж бе имала основание да остане доволна от този факт. Хората, които отиваха там, бяха най-малкото... интересни.

— Иха! — възкликна Чики, без да отделя очи от насрещната врата. — Видя ли това?

— Да — отвърна Елизабет сухо.

— Той носеше обица! — каза тя замечтано. — Ами забеляза ли косата му?

— Да, дълга и несресана.

— Каква грива само! Чудя се, защо ли отиде в „Куинлън“? — Очите на Чики блестяха. — Може да е някой нов.

Елизабет сви рамене, макар че го допускаше. За съжаление, сигурността, която „Куинлън Секюритис“ предоставяха, беше не толкова финансова, колкото физическа, тоест — силова. Когато се преместиха тук, Чики ги проучи, без да се свени, и докладва, че „Куинлън“ предлагат всички видове сигурност — от алармени системи до телохранители. Това обаче не можа да даде отговор на въпроса на Елизабет защо в техния офис идват такива хора. Клиентелата имаше определено груби маниери. А това не беше признак за състоятелност,

която да им позволява алармени инсталации. Ако пък такъв беше манталитетът на персонала, едва ли някой би се почувствал удобно сред телохранители, които приличат на убийци и говорят на жаргон.

Известно време миналата зима Елизабет бе излизала със собственика на фирмата, Том Куинлън. Щом станеше въпрос за бизнеса му обаче, той не обелваше дума и тя трябваше да внимава с въпросите. Всъщност всичко, свързано с Том, я караше да бъде предпазлива. Едър, прекалено агресивен и догматичен мъж, без да полага усилия, той изглеждаше изумителен както като личност, така и като физика. Когато усети, че ще обсеби живота ѝ, тя набързо прекрати връзката. Оттогава се стараше да го избягва. Никога вече не би оставила живота си без контрол, а Том Куинлън бе преминал всякакви граници.

Чики отклони вниманието си от затворената врата и погледна шефката си с очакване:

— Е?

Елизабет не успя да сдържи усмивката си и цялата засия:

— Тя одобри всичко!

— Наистина ли? — извика Чики и подскочи от радост.

— Да. Започваме следващия месец. — Беше обядвала със Сандра Ейлънд, собственичка на едно от най-старите имения в Далас, което бе решила да обнови. Днес Елизабет ѝ представи сметката за вътрешното обзавеждане. Тя притежаваше фирмата от пет години и това бе най-голямата поръчка досега. Сандра Ейлънд обичаше веселието и често организираше събирания, а за по-добра реклама Елизабет не смееше и да мечтае. Тази сделка я отвеждаше нагоре по стълбата на успеха.

Чики не криеше ентузиазма си. Тя танцуваше из стаята, а дългата ѝ черна коса се развяваше.

— Виж ни сега, Далас! — извика тя. — Днес имаме поръчка от Ейлънд, а утре — нещо друго. Ще имаме много работа, ура!

— Надявам се — рече Елизабет и влезе в кабинета си.

— Не „надявам се“ — последва я секретарката, танцувайки. — Сигурно е. Телефонът ще звъни толкова често, че ще се наложи да си взема помощница. Да, това ми харесва. Някой друг ще вдига слушалката, а аз ще тичам из града да търся персонал за поръчките, които ще ваят.

— Ако скиташ из града, няма да можеш да наблюдаваш кой минава по коридора — подхвърли Елизабет уж небрежно, като едва сдържаше усмивката си.

Чики спря да танцува и се замисли. Тя смяташе „Куинлън“ за скривалище на интересни мъже.

— В такъв случай ще ми трябват две помощнички — рече тя накрая. — Едната да отговаря на телефона, а другата да тича из града. Аз ще стоя тук, за да организирам нещата.

Елизабет се засмя. Да имаш около себе си жизнерадостен човек като Чики бе истинско удоволствие. Техните характери взаимно се допълваха — хладният, понякога саркастичен ум на Елизабет се уравниаваше от неизменното добродушие на Чики. Елизабет беше висока и слаба, а Чики — ниска и пищна. Чики предпочиташе ярки тонове за облеклото си, така че Елизабет избираше по-меките. Клиентите не обичат да бъдат обсебвани, нито ограничавани. Незнайно как, но контрастът между двете някак успокояваше хората, които идваха при тях, като им вдъхваше увереност, че няма да бъдат принуждавани да изберат нещо, което не са харесали. Разбира се, на Елизабет невинаги ѝ беше удобно в този тип дрехи. Днес например, в тази мъчителна горещина, би се чувствала много по-добре в къси панталони и памучна фланелка, а обу чорапогащник. Не би го направила, ако нямаше климатична инсталация.

— Кога тръгваш? — Чики направи крачка към вратата и гривните ѝ издрънчаха.

— Да тръгвам ли? — Понякога бе трудно да проследи мисълта на секретарката си. — Та аз току-що дойдох!

— Никога ли не слушаш радио? Топлината навън е опасна. Министерство на здравеопазването препоръчва да не се излиза през най-горещите часове на деня, да се пие много вода и неща от този род. Много фирми работят само до обяд. Почти всички в сградата ще затворят до два часа.

Елизабет погледна папката на Ейлънд, която току-що бе оставила на бюрото си. Нямахше търпение да започне.

— Можеш да си отидеш, когато пожелаеш — рече тя. — Хрумнаха ми някои идеи, върху които искам да поработя, затова ще остана.

— Нямам никакви ангажименти и мога да ти правя компания — отвърна Чики веднага.

Елизабет се захвана с работата си и както обикновено скоро потъна в нея. Тя обичаше вътрешната архитектура, вълнуваше я предизвикателството да прави жилищата красиви и функционални, като в същото време да подхождат на характера на собственика. Искаше домът на Сара Ейлънд да е съчетание между традицията на стария Югозапад — с много въздух и простор, и бляскавата изтънченост на домакинята.

Телефонът извънтя и прекъсна работата ѝ. Погледна часовника и с изненада откри, че минава три. Секретарката ѝ вдигна слушалката, изслуша гласа внимателно, после каза:

— Ще проверя. Почакайте. — Завъртя се на стола си и надникна през отворената врата на кабинета. — Обажда се портиерът. Той замества и звъни във всички офиси, тъй като не е запознат с обичайната практика на работа. Каза, че почти всички са си отишли и иска да знае докога ще останем.

— Защо не си тръгнеш? — предложи ѝ Елизабет. — Няма смисъл да стоиш. До час и аз ще си тръгна. Искам да довърша тази скица, няма да ми отнеме много време.

— Ще остана с теб.

— Недей, наистина няма нужда. Само включи телефонния секретар. Обещавам да не се задържам дълго.

— Е, добре. — Чики предаде съобщението и затвори. После извади портмонето си от чекмеджето. — Страхувам се да изляза оттук. Може би е по-добре да почакам до залез-слънце, когато температурите ще паднат до около трийсет и два градуса.

— Дотогава има повече от пет часа. Не забравяй, че е юли.

— От друга страна, бих могла да използвам тези пет часа да подмамя онзи симпатяга, когото срещнах в коридора миналата седмица...

— Звучи по-смислено.

— И по-интересно. — На лицето ѝ грейна усмивка. — Той обаче няма да има това щастие. До утре.

— До утре. И късмет! — Чики напусна грациозно офиса, а Елизабет отново се съсредоточи върху проекта, чиито линии се появяваха изпод талантливите ѝ пръсти.

По правило тя даваше всичко от себе си, но този специално искаше да бъде съвършен. И не заради успеха в кариерата, а защото онази чудесна стара къща го заслужаваше.

По едно време усети пръстите си схванати и спря. Раменете я боляха от напрежение. Тя леко ги разкърши и отново посегна към молива, когато осъзна какво означава тази скованост. Погледна към часовника и въздъхна недоволно — беше пет и двацет. Нямаше намерение да остава до толкова късно. Сега трябваше да се справи с натовареното движение, което възнамеряваше да избегне в тази убийствена жега.

Изправи се и се протегна, после взе чантата си. Високата сграда в съседство спираше изгарящите слънчеви лъчи, ала въпреки това през матовите прозорци струеше обилна светлина и в кабинета не беше никак тъмно. Когато излезе, видя Том Куинлън да заключва вратата на офиса си. Помъчи се да не го поглежда, но усети, че я наблюдава и изпита нервност. Винаги ѝ бе действал така. Макар и не основна, но това стана една от причините да спре да се вижда с него.

Имаше неприятното усещане, че той я изчаква, огледа се неспокойно, ала не видя никого. Обикновено в края на работния ден имаше много хора, обаче сега бе съвсем тихо. Едва ли тя и Том бяха единствените, останали тук! Но разумът ѝ подсказваше, че другите са постъпили по-мъдро и са си тръгнали по-рано. Значи нямаше кой да я спаси от Куинлън.

Когато тя се отправи към асансьорите, той тръгна заедно с нея.

— Дори едно „здравей“ ли не заслужавам?

— Здравей — каза тя.

— Работиш до късно. Останалите отдавна си тръгнаха.

— Но не и ти.

— Да. — Той внезапно смени темата. — Хайде да вечеряме заедно. — Каза го сякаш не бе покана, а заповед.

— Не, благодаря — отвърна тя. Натисна бутона и се помоли асансьорът да побърза. Колкото по-скоро се отървеше от този мъж, толкова по-сигурна щеше да се чувства!

— Защо?

— Защото не искам.

Мек звън извести пристигането на кабината, вратите се отвориха и тя влезе. Куинлън я последва, вратите се затвориха, като я заключиха

вътре с него. Пресегна се да натисне бутона, но той хвана ръката ѝ и застана между нея и таблото.

— Просто се страхуваш.

Елизабет помисли, после сви рамене и погледна суровото му лице.

— Прав си. Страхувам се. Не искам да излизам с мъже, които ме плашат.

Тези думи никак не му харесаха.

— Страхуваш се да не те нараня ли? — не можеше да повярва той.

— Разбира се, че не. — Знаеше, че не му казва цялата истина, но това си беше нейна работа, а и той трудно можеше да разбере. Тя ловко освободи ръката си. — Всичко е много заплетено, а аз нямам време за обяснения. Страхувам се, че объркваш програмата ми за вечерта.

— Дяволите да те вземат! — избухна той. Гласът му прогърмя в затвореното пространство. — Отбягваш ме повече от шест месеца, защото не искаш да ти обърквам програмата, така ли?!

— Какво да ти кажа? Всеки има свои предпочитания. — Тя се изви, натисна бутона и асансьорът бавно се запуска надолу.

Три секунди по-късно обаче той се олюля и внезапно спря. Елизабет се блъсна в Куинлън, сякаш някой я бутна към него. Здравите му ръце я обгърнаха и той извъртя мускулестото си тяло така, че да смекчи удара. Едновременно с това светлината угасна и ги обгърна пълна тъмнина...

ВТОРА ГЛАВА

Червената аварийна лампа започна да мига почти веднага с мъждивата си тайнствена светлина. Елизабет не можеше да помръдне. Сковаваше я някаква странна смесица от тревога и задоволство. Беше се проснала върху Куинлън, сключила инстинктивно ръце около врата му. Усети топлината на тялото му дори през дрехите. Мъжественият аромат на кожата предизвика спомени за една отминала нощ...

Той я притисна плътно към себе си. На червената мигаща светлина очите му изглеждаха черни. В тях горяха решителност и желание.

За миг Елизабет се изкуши да се отпусне в прегръдката му, но точно тази решителност в очите му я разколеба. Макар и с нежелание, той я пусна и леко се олюля.

— Добре ли си? Да не си се ударила?

— Не, добре съм. А ти? — Тя приглади полата си.

Отвърна ѝ нещо неразбрано, докато отваряше капака на аварийния телефон. После натисна бутона, за да алармира асансьорната бригада. Вдигна въпросително вежди, докато изчакваше, и накрая тресна слушалката.

— Не отговарят. Сигурно са си отишли по-рано, както всички останали.

След като нямаше шайба, очевидно беше свързан само с асансьорната бригада.

— Няма въздух — забеляза Елизабет и протегна нагоре ръка. Климатичната инсталация не работеше и липсата на тихия, добре познат шум я бе разтревожила.

— Сигурно токът е спрял — каза Том и заглежда вратата.

В тясното пространство започна да става задушно. Макар да не ѝ бе приятно, младата жена реши да не изпада в паника.

— Може би скоро ще го пуснат.

— Ако не беше тази жегга, бих се съгласил с теб. Но обстоятелствата са доста необичайни и най-вероятно е станало

претоварване на електрическата мрежа. Ако е така, възстановяването може да отнеме часове. Трябва бързо да излезем оттук. Това аварийно осветление е на батерии и едва ли ще издържи дълго. Освен това температурата ще се повиши, а ние нямаме нито вода, нито достатъчно кислород. — Докато говореше, той се мъчеше да отвори вратата. Елизабет направи опит да му помогне, макар да знаеше, че ще се справи и сам. Просто не искаше да се чувства безполезна.

Бяха заседнали между етажите, на около метър от външните врати, които се виждаха от пода на асансьора. Отвориха и тях. Без да каже и дума, той се наведе и изскочи от асансьора.

— Само се плъзни. Аз ще те хвана — протегна ръце към нея Куинлън.

Отдавна не ѝ се бе случвало и за миг се обезпокои.

— Благодаря, няма нужда. Взела съм си изпита по гимнастика в колежа. — Пое дълбоко въздух и скочи грациозно, въпреки чантата и обувките на висок ток. Той повдигна едната си вежда и изръкопляска, а младата жена се поклони. Можеше да се шегува с него и това много ѝ харесваше. Всъщност у този мъж имаше доста неща, на които трудно устояваше, дотолкова, че пренебрегна склонността му да се разпорежда, поне докато не откри досието си в неговия апартамент. Това вече не можеше му да прости!

— Впечатлен съм — каза той.

— Аз също. Доста време мина, откакто завърших колежа.

— Била си в отбора по гимнастика, нали? Не си ми го споменавала досега.

— Защото не съм била в отбора. Прекалено съм висока. Но тренирах, за да поддържам добра форма, както и за развлечение.

— Доколкото си спомням, все още изглеждаш чудесно.

Елизабет бързо тръгна към стълбите, без да обръща внимание на интимното подмятане. Куинлън вървеше след нея, като огромен звяр, дебнещ плячката си. Тя бутна вратата към аварийното стълбище и спря изненадана.

— О!

Беше тъмно като в рог. Прозорци, естествено, нямаше. Все едно, че влизаше в кладенец. Завладя я някакъв първичен инстинкт да не продължи.

— Няма нищо — каза Куинлън толкова близо, че дъхът му раздвижи косата, а гърдите му докоснаха гърба ѝ. — Освен ако нямаш клаустрофобия.

— Не, но всеки момент ще получа.

— Бързо ще слезем и няма да имаш време. Намираме се на третия етаж и не след дълго ще излезем навън. Ще държа вратата, докато се хванеш за парапета.

Тъй като единствената друга възможност беше да чака да дойде токът, Елизабет сви рамене, пое дълбоко дъх, сякаш се готвеше да се гмурне, и стъпи в тъмната неизвестност, стиснала здраво парапета.

— Добре, сега изчакай да дойда при теб — каза той и пусна вратата зад себе си.

Изведнъж ѝ се стори, че се намира в гробница. Секунда по-късно той се озова до нея. Хвана едната ѝ ръка, а другата сложи зад нейната на парапета. Елизабет се почувства защитена от неговата сила в горещата задушна тъмница.

— Няма да падна — каза тя с хаплива нотка в гласа си.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна той спокойно и не я пусна.

— Куинлън...

— Хайде да вървим.

И тя се подчини, защото това беше най-бързият начин да се освободи от хватката му. Отначало тъмнината ѝ пречеше, но после свикна и успяваше да слиза с нормално темпо. В края на стълбите той я пусна, мина напред и отвори вратата на първия етаж. Благодарна, Елизабет изтича в слънчевото фоайе. Вече дишаше свободно.

Куинлън веднага се запъти към бюрото на пазача, чието място обаче се оказа празно. Обикновено пазачът седеше на мястото си, но сега...

Той заотваря чекмеджетата — всичките бяха заключени. Изправи се и извика:

— Хей! — Плътният му глас отекна в тихото фоайе.

Когато разбра какво е станало, Елизабет простена.

— Сигурно и той си е тръгнал по-рано.

— Би трябвало да остане, докато всички си отидат.

— Този заместваше. Обади в офиса и Чики му каза, че ще изляза преди четири. Сигурно е решил, че съм си тръгнала. А ти?

— Аз ли? — Куинлън вдигна рамене и притвори очи. — Същата история.

Тя не му повярва, но се отказа да пита. Отиде до вратата и започна да я дърпа. Тя обаче не помръдна. Значи бе заключена отвън.

— Трябва да има някакъв начин да излезем.

— Няма — отвърна той с равен глас.

Тя спря и се втренчи в него.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че сградата е като запечатана. Тук са монтирани системи за сигурност, които при спиране на тока се задействат и блокират всички изходи и прозорци. Така тук не могат да проникнат крадци. Стъклата на прозорците са бронирани и издържат на удар. Дори да се обадим в службата на пазачите и те да изпратят някого, той няма да може да отключи, преди да пуснат тока. Както в банките.

— Нали си специалист по охранителните системи. Изведи ме оттук! Направи нещо!

— Абсурд.

— Едва ли. Или признаваш, че не можеш да се справиш?

Той скръсти ръце на гърдите си и се усмихна мило.

— Искам да кажа, че аз съм правил алармената инсталация на тази сграда и е невъзможно да бъде елиминирана. Не и преди да дойде токът. Дотогава не мога да проникна в системата. Никой не може.

Елизабет едва се сдържа да не избухне. Дразнеше я по-скоро неговото отношение, отколкото обстоятелствата. Изглеждаше толкова самодоволен!

— В такъв случай ще се обадим на Бърза помощ.

— Защо?

— Как така защо? Малко ли е, че сме заключени в тази сграда!

— Болен ли е някой от нас? Или ранен? Има ли опасност за живота ни? Не става въпрос за спешен случай, а за някакво неудобство. А съм сигурен, че те са затрупани с работа. Освен това няма да могат да влязат. Единственият начин да излезем, е, ако се качим на покрива и ни вземат с хеликоптер. Но това ще ни струва твърде скъпо, а и всъщност не сме в беда. В сградата има и вода, и храна. Разумът изисква да останем тук.

Тя не можеше да обори тези солидни аргументи.

- Зная — въздъхна тя. — Просто се чувствам като в капан.
- Ще бъде забавно. Можем да оберем автоматите за сандвичи...
- Те също работят с ток.
- Не съм казал, че ще използваме монети — намигна ѝ Том. —

При тези обстоятелства никой няма да възрази.

Тя обаче би възразила. Страхуваше се ужасно, а всичко това можеше да продължи с часове. Последното нещо, което искаше, бе да остане насаме с Куинлън, но изглежда нямаше друга възможност. Да можеше поне да се поотпусне в неговата компания... Тогава нямаше да има нищо против. Ала сега изпитваше безкрайно неудобство пред него. Напрежението ѝ се дължеше на няколко различни неща. Първо — на гняв от това, че си бе напъхал носа в живота ѝ. Второ — на чувство за вина, че му дължеше поне обяснение, а истината беше болезнена. Трето — на някакъв копнеж по всички приятни мигове, прекарани с него. И накрая — на желание. Да, разтърсващо желание, което месеци наред бе подхранвано единствено от спомена за онази нощ.

— Въздухът няма да ни създава проблеми — отбеляза той и огледа двуетажното фойе. — Тук ще стане по-топло, но изолацията и специалните стъкла ще ни предпазят от прекомерно загряване. Ще се чувстваме идеално.

Елизабет си наложи да помисли разумно. Нямаше как да излезе от тази ситуация. Тогава защо да не извлече максимална полза и да прекарат тук възможно най-удобно. В този случай удобно означаваше спокойно. Изглежда наистина имаха вода и храна, макар да се налагаше да я крадат. Освен това беше пълно с дивани и кресла с безброй възглавници по тях. Погледът ѝ се плъзна към стълбите. Спомни си последните думи на Куинлън, че ще стане по-горещо...

— Ако отворим вратата към стълбището, ще се получи нещо като отдушник, който ще издърпва топлината нагоре — предложи тя.

— Браво. Аз ще се кача до офиса, за да взема фенерче и малко сандвичи. Ти искаш ли нещо?

Тя разрови мислено кабинета си и откри няколко дреболии, които можеха да ѝ бъдат полезни.

— Всъщност по-добре да дойда с теб.

— Няма смисъл и двамата да изкачваме стъпалата в тая тъмница. Просто кажи какво искаш.

Винаги прави така, помисли тя раздражено, иска всичко да върши сам, без нея!

— По-разумно е да отидем двамата. Ти ще провериш дали не е останал някой от персонала, а аз ще взема някои дреболии от кабинета ми. Струва ми се, че някъде имах фенерче, но не си спомням къде точно.

— Този път обаче няма да слизаме, а ще изкачваме, и то повече стълби. — Куинлън погледна предупредително високите токове на обувките ѝ.

Елизабет ги събу и вдигна вежди в очакване. Той я погледна сериозно, отстъпи назад и направи жест да мине пред него. Премести една саксия с огромно дърво и подпря вратата на аварийното стълбище. Направи го без усилие, а саксията тежеше поне петдесет килограма. Елизабет имаше представа за тези неща, защото обичаше растенията и домът ѝ тънеше в зеленина. Запита се как би се чувствала, ако притежаваше неговата сила и самоувереност, които му помагаша да се справи с всяка ситуация. Защото всъщност той демонстрираше мълчаливо високомерието на човек, който знае силите и възможностите си.

Този път тръгнаха по-спокойно по стълбите, защото имаше достатъчно светлина от отворената врата. Нагоре обаче цареше непрогледен мрак. Както и преди, Куинлън се хвана за перилото зад нея, а със свободната си ръка я държеше за лакътя. Всеки път, когато слизаха или се качваха, той демонстрираше вниманието си по този начин, припомни си тя. В началото ѝ беше приятно, но после започна да я дразни, докато накрая направо я разтревожи. Това негово собственическо чувство я правеше по-скоро неспокойна, отколкото сигурна.

— Ако някой от нас пушеше, щяхме да имаме запалка и да си осветяваме пътя — отбеляза остроумно тя, само за да наруши тишината.

— Ако някой от нас пушеше — отвърна той сухо, — нямаше да ни стигне дъх да изкачим стълбите.

Тя се усмихна и се съсредоточи върху изкачването. Беше във възможностите ѝ да изкачи пет етажа, но все пак се изискваша усилия. Когато стигнаха, тя вече дишаше тежко, а тъмнината я изнервяше. Куинлън мина напред, отвори вратата и пропусна дневната светлина.

Всеки тръгна към своя офис. Късният следобед разливаше светлина през прозорците и ѝ припомни, че всъщност е изминало съвсем малко време, откакто асансьорът заседна. Погледна часовника си и не можа да повярва — само половин час!

Претърси чекмеджетата, докато намери фенерчето. Като се молеше батериите да не са изтощени, го включи и остави върху бюрото. Двете с Чики не си купуваха кафе от автоматите, а си го правеха сами, тъй като то ставаше по-хубаво. Затова реши да вземе двете чаши и ги сложи при фенерчето. С тях щяха да пият по-лесно. Освен това секретарката ѝ едва ли щеше да възрази Куинлън да използва чашата ѝ. Напротив.

Знаеше още, че Чики обича сладкишите и затършува из шкафовете. Когато намери кутия с шест шоколада, в която липсваше само един, тя се усмихна доволно. Откри още неначенато пликче със смокини, дъвка, медена кифличка и голяма кифла с боровинки. Вярно, храната не беше прясна, но поне нямаше да останат гладни. Накрая взе две меки възглавници от столовете в кабинета си, защото бяха много по-удобни, отколкото тези във фойето.

Вратата се отвори и Куинлън застана на прага. Беше свалил сакото си и носеше малка кожена чанта. Погледна провизиите и се засмя.

— Да не си скаут случайно?

— Не е моя заслугата. Чики е любителката на сладкиши.

— Напомни ми да я поздравя, щом се видим.

— Тя би предпочела да я запознаеш с онзи мотоциклетист, който дойде днес следобед.

— Обича авантюрите, а?

— Чики винаги е била авантюристка. Той ваш клиент ли е?

— Не.

Разбра, че няма да ѝ каже нищо повече. Както винаги, Куинлън държеше езика си зад зъбите, щом станеше дума за бизнеса, клиентите или персонала му. Когато излизаха, говореха предимно за нея, като той се интересуваше от всяка подробност. В същото време внимателно отклоняваше неуверените ѝ опити да научи нещо повече за него. Скоро този определен интерес и отказът му да говори за себе си я накара да се чувства страшно неудобно. Елизабет разбираше, че понякога човек няма желание да говори; имаше периоди, в които на нея също не ѝ бе

до приказки, но неговата тайнственост беше толкова крайна, че тя не знаеше дори дали Том има семейство. А в същото време той усилено се интересуваше от нейния живот.

На стола имаше копринен индийски шал. Елизабет го разстла и започна да нарежда нещата върху него.

— Дали хората купуват шалове само защото стоят добре, праметнати върху стола? — попита Куинлън и хвана небрежно меката тъкан.

— Разбира се. И защо не?

— Не е ли глупаво?

— Зависи. А не е ли глупаво да се харчат пари за украсяване на колите само защото така изглеждали по-добре?

— Колите са нещо полезно.

— Също и столовете — рече тя сухо. Събра четирите краища на шала и ги завърза. — Готов ли си?

— Докато сме все още тук, трябва да си вземем сандвичи. Не можем да разчитаме само на намереното.

Елизабет го погледна подозрително:

— Защо ни е толкова храна? Смяташ ли, че ще стоим тук дълго?

— Може би не, но е по-добре да имаме повече, отколкото недостатъчно. Винаги можем да върнем неизяденото.

— Логично — призна тя.

Том се обърна да ѝ отвори вратата и тя зяпна втрещена черния пистолет, затъкнат в колана му.

— Мили боже, какво ще правиш с това?

ТРЕТА ГЛАВА

— Каквото се наложи — отвърна Куинлън меко, повдигнал вежди.

— Благодаря, че ме успокои! Очакваш ли някакви неприятности? Струва ми се каза, че сградата е като запечатана.

— Действително е така и не очаквам неприятности. Но това не означава, че трябва да бъда неподготвен, ако съм се излъгал. Не се тревожи. Винаги ходя въоръжен по един или друг начин. Просто сега обръщаш внимание на това.

— Обикновено не носиш пистолет — взираше се в него тя.

— Напротив, нося. Нямахме да го видиш, ако не си бях свалил сакото.

— Не носеше онази нощ, когато...

— ... се любихме — довърши той вместо нея. Наблюдаваше я внимателно. — Не, онази нощ не носех. Знаех, че ще се любим и не исках да те плаша. Затова, преди да те взема, заключих пистолета в жабката на колата. Но имах нож в ботуша, както и сега.

— Знаел си, че ще се любим?!

— Едва ли искаш да говорим за това точно сега. — Изгледа я със сериозно изражение. — Нека прекратим този разговор и да слезем долу, преди да е станало тъмно, за да запазим батериите на фенерчетата.

Още едно разумно предложение, като изключим факта, че към девет щеше да мръкне, а дотогава имаше много време. Тя се облегна на бюрото и скръсти ръце.

— Защо да не искам да говоря сега за това?

— Само предполагам. Повече от половин година ме избягваш, затова не допускам, че изведнъж си решила да водим задълбочен разговор. Ако греша, тогава да започваме. — В очите му припламна опасно пламъче. — Прекалено груб ли бях? Пет пъти много ли са за теб? Не мисля така, защото ти буквално изцеди всичките ми сили — каза той безцеремонно. — Да не говорим как сключваше крака около

мен и не можех да мръдна. Освен това нито хъркам, нито бълнувам, така че не разбирам какво те накара да избягаш.

Говореше тихо, безмилостно. Беше се приближил и се извисяваше застрашително над нея. Никога не го бе виждала да губи самообладание, но яростта в очите му ѝ подсказа, че е на прага да избухне. Това малко я стресна. Не че се страхуваше, или поне не в този смисъл. Просто не допускаше, че бягството ѝ е имало толкова голямо значение за него.

После, решена да не позволи разговорът да бъде насочен единствено към нея, както много пъти досега, попита:

— Какво искаш да кажеш със: „Знаех, че ще се любим“?

— Тъкмо това, което казах.

— Как е възможно да си бил сигурен? Самата аз не го бях предвидила.

— Знаех, както знаех и че няма да ме отхвърлиш.

— Не знаеш ли твърде много? — сопна се тя.

— Да, така е. Само дето не успях да разбера защо избяга след това. Така че по-добре ми кажи. После можем да разрешим проблема и да продължим откъдето сме спрели.

Елизабет го гледаше сърдито, без да помръдне. Той прокара ръка през тъмната си, подстригана по войнишки коса. Това бе един от малкото жестове на раздразнение, които бе запомнила.

— Добре — измърмори Куинлън. — Ясно е, че криеш нещо от мен. Вероятно, защото не вярваш в станалото между нас. Мислех, че след като сме се любили, ти ми принадлежиш, ще ми се довериш и ще спреш да се колебаеш.

— Аз да ти принадлежа?! Добре ли чух? Да не би да имаш някакъв документ за покупко-продажба, за който не знам?!

— Да, принадлежиш ми! — извика той. — Искях да се оженим, да имаме деца, но ти продължи да ме отбягваш. А аз не знаех защо. И все още не знам.

— Брак и деца ли? — Беше толкова изненадана, че едва изричаше думите. — Предполагам, не ти е хрумнало да ме уведомиш за плановете си, нали? О, не си прави труда да ми отговаряш! Ти си решил и това е достатъчно, няма значение какво съм изпитвала аз!

— Зная какво изпитваше! Ти беше влюбена в мен. И все още ме обичаш. Затова няма смисъл да бягаш.

— Може би за теб бягството ми няма смисъл, но аз съм на друго мнение. — Елизабет извърна поглед, страните ѝ пламтяха. Не знаеше, че чувствата ѝ са така очевидни, макар отрано да бе разбрала, че го обича. Колкото по-притеснена ставаше, толкова повече се мъчеше да скрие дълбочината на преживяванията си.

— Тогава защо не ми разкри тайната си? Уморен съм от това. Каквото и да съм направил, се извинявам. Загубихме достатъчно много време.

Дързостта му я изненада. Общо взето, Куинлън беше скромен човек, но това бе скромност на някой, който нямаше какво да доказва нито на себе си, нито на друг. Очевидно искаше да сложи край на неудобното положение.

— Слушай, Куинлън, твоите планове не ме интересуват! Просто ме изхвърли от тях! Не желая...

— Не мога — прекъсна я той.

— Защо?

— Заради това.

Тя видя пламъчето в очите му и моментално се отдръпна от бюрото с намерението да избяга. Направи го бързо, ала той се оказа побърз. Сграбчи я за китките, изви ръцете ѝ назад и здраво я притисна в прегръдката си. Беше го виждала съблечен и знаеше, че дрехите само прикриват добре развитите мускули, така както знаеше, че няма никакъв шанс да избяга, освен ако той самият не реши да я пусне. Отказа се от борбата, задоволявайки се само с гневния поглед.

— Имаш котешки очи — измърмори той. — Още първия път, когато те видях, усетих, че не си дама. Очите ти те издадоха. И, слава богу, оказах се прав. В нощта, която прекарахме заедно, разбрах, че пет пари не даваш за онова, което е прието за една дама. Ти си дива и необузdana и тогава едва не счупихме леглото. Би трябвало да си разбрала, по дяволите, че няма да те изпусна току-така!

Беше възбуден. Усети напрегнатото му тяло, когато се опитваше да я изкуши да разтвори бедрата си и да се притисне към тях. Наистина я изкушаваше! Желаше го и никога не се бе опитвала да отрича това, ала не можеше да му се довери.

— Няма ефект — изрече тя дрезгаво.

— Напротив. — Говореше с мек, равен глас. Топлият му дъх опари устните ѝ и я накара да ги разтвори миг, преди да я целуне.

Елизабет не възнамеряваше да му позволява това, но не можеше и да се противопостави. Още от самото начало целувките му я омайваха. Този мъж демонстрираше своята самоувереност дори в такъв момент. Не се колебаеше, нито пък бе непохватен. Просто пое устните ѝ, сякаш му принадлежаха, езикът се плъзна между тях и тя потръпна от удоволствие.

Притисната към него, усещаше нарастващата му възбуда. Никога досега не я бе насилвал, макар още от първата им среща да личеше колко силно го привлича тя. Той ту се отдаваше на страстта си, ту ставаше хладен и точно това я бе заинтригувало и накарало да се влюби в него още в началото. Не се чувстваше застрашена по никакъв начин. Всъщност, като погледнеше назад, Куинлън дори се стараеше да не я тревожи. Не беше проявявал и агресивност в сексуално отношение. Нямахме случай да е отишла на среща с усещането, че ѝ предстои турнир по борба. Онази нощ, когато се любиха, тя сякаш не разбра колко настойчиви и искрени са целувките му, докато не се озова в леглото, съблечена и изгаряща от желание. Чак след това си даде сметка колко сериозен е бил Том...

Споменът я уплаши и тя откъсна устни от неговите. Ако не го спреше сега, той щеше да я обладает! Измамна беше тази гореща чувственост, която я възбуждаше по-бързо, отколкото очакваше. Точно като през онази нощ. Едва я беше целунал и вече копнееше по него! До този момент не знаеше, че съществува такова удоволствие и плам.

— Какво има? Не ти ли харесва? Или ти харесва твърде много?

Напрежението ѝ се засили и тя започна да се съпротивлява. За нейна изненада той веднага разхлаби прегръдката си.

— Какво има, скъпа? Каж ми. — Гласът му беше загрижен и мил. — Не мога да оправя нещата, ако не зная какво те тревожи.

Тя сложи ръце на гърдите му, за да го отблъсне, но вместо това усети твърдата топла плът под тъничката памучна материя и я прониза болезнена слабост. Усещаше дори силните удари на сърцето му.

— Куинлън...

— Каж — приласка я той и отново я целуна. Тя с мъка се отмести встрани от него. Тялото ѝ гореше от възбуда. Ако не му кажеше, той щеше да продължи да я съблазнява, а Елизабет не знаеше докога ще издържи!

— Добре. — Дължеше му обяснение, макар че нямаше намерение да продължи да излиза с него. Трябваше да му каже по-рано, ала тогава я занимаваше единствено мисълта да е по-далеч от него. — Само че... по-късно. Не сега. Да вземем онова, което ни трябва, и да се настаним долу.

— Къде ли съм чувал това? — светнаха весело очите му.

— Недей да злорадстваш, не е учтиво.

— Сигурно не е, но е адски приятно.

Беше напрегната, а Куинлън не можеше да разбере защо. Не смяташе, че това е характерно за нея. Чудеше се каква е причината, както вече шест месеца се чудеше защо бе започнала така внезапно да го отбягва след онази нощ. Тя не се страхуваше от него и това много му харесваше. Впечатляваше се предимно от интелигентни жени, но те пък се плашеха от него.

Не можеше да промени страховитото си излъчване, защото не бе в състояние да промени навиците, нито инстинктите, които го правеха такъв. А и не искаше. Те бяха част от него, бяха негова същност. Беше имал и по-повърхностни отношения с представителки на нежния пол, само за физическо удоволствие, но дълбоко в себе си очакваше нещо по-различно. Понякога смяташе, че малко хора наистина забелязват какво става около тях и живеят като коне с капаци на очите. А напоследък Том не се чувстваше добре и жадуваше за нещо нормално, поне според стандарта на обикновения човек. Искеше да има семейство, деца, с една дума — спокоен и сигурен живот. В момента, в който срещна Елизабет, разбра, че е търсил точно нея.

Не го привличаше само външният ѝ вид, макар Господ да му бе свидетел, че го заливаха горещи вълни, дори само да я зърнеше. Беше висока малко над средното, слаба като клечка, с лъскава черна коса, която обикновено носеше прибрана на кок. Отначало даже не подозираше, че тя е толкова чувствена. Ала онова, което го грабна, бяха очите ѝ — очите на котка, както бе казал. И не толкова зеленият цвят, колкото изражението им ги правеше да изглеждат така. Нейната природа се отразяваше в тях. Беше му хвърлила предупредителен поглед, примесен с хладно презрение, сякаш искаше да каже, че не се плаши от него. Досущ като котка...

Завладяха го вълнение и страст. Колкото повече научаваше за нея, толкова повече искаше да я има. Тя беше извънредно

интелигентна, остроумна, понякога — саркастична. Притежаваше силно развито чувство за хумор и от време на време се случваше да го свари неподготвен, ала за него словесните им двубои бяха истинско удоволствие. Елизабет излъчваше някаква вътрешна сила, която неудържимо го привличаше, както магнитът — желязото.

Силата на това влечение го изненада. Искаше да знае всичко за нея, дори спомените ѝ от детството — време, в което той не можеше да проникне. Искаше да има деца от нея и бе омаян от мисълта за дъщеря с нейния образ — мъничко ангелче с остър език, силна воля и трапчинки на бузките.

Отначало Елизабет говореше открито, без капчица надменност, което показваше, че няма какво да крие. Но след това сякаш започна да премълчава нещо. Не можеше да го назове, по-скоро бе някакво отдалечаване, сякаш тя издигна защитна стена около себе си и нямаше намерение да го пусне вътре.

Нито опитът му, нито неговата природа можеха да позволят да остави нещата така. Това нейно оттегляне беше безсмислено, защото той усещаше, че и тя изпитва същото влечение към него. Елизабет го искаше. Обичаше го. Ако наистина криеше нещо, Том щеше да настоява да го узнае. И без това той притежаваше всичко необходимо — умение, източници, за да разбере абсолютно всичко. Неговите проучвания извадиха на бял свят факта, че е била омъжена. Бракът ѝ изглежда е бил доста кратък — нещо, което се случва с много студенти, защото скоро разбират, че не са подготвени за брачния живот.

На тяхната възраст той също имаше своя опит в това отношение, така че знаеше как става. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече му правеше впечатление, че тя не говори за времето, когато е била омъжена, дори не бе споменала този факт.

Беше достатъчно вещ, за да разбере значението на премълчаното от нея и да започне да я подпитва за тези две години. В същото време, като усети, че му се изплъзва, опита да заздрави отношенията им и да я вкара в леглото, като разчиташе на спойката от физическия контакт, за да премахне бариерите и да я задържи до себе си, докато свикне да му се доверява напълно, но не се получи...

На следващата сутрин тя бе избягала, докато той се къпеше, и чак сега за първи път оттогава двамата оставаха насаме.

Бе загубил повече от половин година. Почти седем дяволски дълги месеца — безкрайни нощи, изпълнени с чувство на безнадеждност!

Но сега Елизабет бе тук сам-самичка и преди да напуснат тази сграда, той възнамеряваше да разбере какво става и да я убеди, че му принадлежи. Всецяло и завинаги.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Да отидем да вземем сандвичи от онези автомати — смотоледи Елизабет, грабна вързопчето със сладкиши и тръгна към вратата. Около половин минута, която ѝ се стори безкрайно дълга, Куинлън стоя загледан в нея. Очите му проблясваха хищнически и тя се почувства като животно, попаднало в клопка.

После той бавно излезе с нея.

— Накъде? Не си падам по този вид храна, затова не знам къде са автоматите — попита тя, след като заключи офиса и се огледа.

— В другия край на коридора е автоматът за безалкохолни напитки, а за сандвичи е в офиса на застрахователната компания. Имат стая за почивка, която ние също използваме. — Той се упъти натам. Елизабет го последва.

— Как ще влезем? Да не искаш да стреляш в ключалката?

— Ако трябва... — пошегува се той. — Но, струва ми се, няма да се наложи.

— Дано да е така!

Беше чувала, че застрахователните компании губят чувството си за хумор, когато стане въпрос за такива неща. Представи си колко неприятно би било да получи сметка за нанесени щети.

Когато стигнаха, Куинлън коленичи пред вратата. Отвори чантата си и извади малко портмоне, подобно на тези, в които тя държеше четчиците си за гримиране. Вътре имаше метални инструменти със странна форма. Той взе два от тях и пъкна единия — дълъг, тъничък и изкривен — в ключалката. След това мушна и другия до него и ги раздвижи бавно и внимателно.

Елизабет предпазливо приближи, за да види по-добре:

— Ще научиш ли и мен? — попита тя, без да откъсва очи от ръцете му.

— Защо? Да не би току-що да откри у себе си заложби на крадец? — Ъгълчетата на устните му трепнаха.

— А ти имаш ли? — не му остана дължна младата жена. — Просто подобно умение ми се струва полезно. Човек не знае кога и къде може да остане заключен.

— И ще носиш всичко това в чантата си?

— Защо не? Нали и ти носиш такъв несесер?

— Това не е несесер. А, най-последно! — въздъхна той, защото в този миг вратата се отключи. Събра нещата си и постави всичко на място. После спокойно отвори.

— Обясни ми разликата между моя несесер и твоя — каза тя, след като влязоха в тихия офис.

— Не се нарича така. Разликата е в тяхното съдържание.

— Разбирам. Ако преместя съдържанието, тогава ще стане ли несесер?

— Предавам се — меко рече той. — Нека да е несесер. Само че мъжете го наричат калъф за инструменти.

— Хм... Все едно на розата да ѝ дадем друго название — измърмори победоносно тя.

— Ето това е едно от нещата, които харесвам най-много у теб — засмя се той. — Успяваш по изтънчен начин да печелиш битките. И никога не се колебаеш да злорадстваш.

— Просто някои си го търсят. — Тя се огледа и като не забележа нищо, освен празни бюра с компютри върху тях, попита: — Къде е помещението за почивка?

— Оттук, моля.

Стаята имаше два прозореца и не беше тъмно. Имаше различни автомати — за сандвичи, кафе, сокове, които бяха до едната стена, а срещу тях бе поставен хладилник. На един рафт имаше микровълнова фурна. Едно канапе и сгъваеми столове около няколко маси довършваха обзавеждането.

— Докато се занимавам с машините, ти провери дали в хладилника още има лед. Засега не ни трябва, но е хубаво да знаем за всеки случай. Направи го колкото можеш по-бързо, за да не излезе студеният въздух.

— Зная как се борава с хладилници и какво се прави, когато спре токът — подчерта тя. Отвори внимателно вратата на камерата и около нея се образува пара. Имаше шест форми за лед, всичките пълни. После бързо я затвори. — Да, има.

— Хубаво. — Той вземаше бисквити от машината за закуски.

Елизабет дръпна вратата на хладилника и остана разочарована. Вътре се мъдреше един книжен плик с няколко мазни петна по него. Не пожела дори да надникне. Намери една ябълка и я взе. Рафтчетата на вратата бяха пълни с различни подправки, но тя не прояви интерес.

— Има само една ябълка — докладва тя. Куинлън прибра плячката в кожената чанта и обобщи:

— Чудесно. Имаме кекс, бисквити и бонбони, плюс онова, което намери ти. Според мен ще излезем оттук най-рано утре сутринта, така че това трябва да ни стигне. Искаш ли безалкохолно или сок? Долу има вода, така че не е нужно да разбиваме и този автомат. Въпрос на предпочитание е, все пак.

— Водата напълно ме устройва — кимна тя.

— Значи това е всичко. Да отиваме да се настаним долу — каза той и затвори ципа на чантата.

— Ще оставим ли бележка?

— Няма нужда. Аз ще се погрижа за всичко, когато дойде токът и нещата се нормализират.

Слизането надолу беше значително по-лесно с едно от фенерчетата. Скоро отново се озоваха във фойето. Установиха, че е значително по-хладно, отколкото горе. Елизабет погледна през тъмните стъкла на двойния вход — улицата беше странно пуста. Само от време на време профучаваше някой автомобил. Патрулна кола мина бавно.

— Изглежда странно — промърмори тя. — Сякаш всички са евакуирани.

— Ако токът не дойде, когато слънцето залезе и захладнее, ще стане по-оживено. Между другото, опитах да звънна от моя кабинет. Искях просто да разбера какво става и да кажа все пак на някого, че сме тук, но не успях да се свържа. Ако в целия град няма ток, както предполагам, обажданията са задръстили мрежата. Намерих обаче един транзистор и ще можем да чуем новините.

— Включи го — предложи тя и се отпусна на канапето. — Нека разберем какво става.

Той го извади и затърси станция. Внезапно чува глас, невероятно чист за този миниатюрен апарат: „... в няколко щата беше повикана Националната гвардия, за да спре грабежите...“.

— По дяволите! — измърмори Куинлън. — Никак не звучи добре.

— Информацията е непълна — продължи говорителят, — но от многото съобщения, които непрекъснато пристигат, се разбира, че на Югоизток, в по-голямата част от Тексас явно няма електричество.

— Не съм експерт — намеси се друг глас, — ала южните покрайнини на страната от две седмици страдат от голямата горещина и мога да си представя как нуждите от електричество са претоварили системата. Имаме ли изявление на губернатора?

— Все още не. Вероятно защото телефонните линии са блокирани. Моля ви, уважаеми слушатели, използвайте телефона само при спешен случай. Хората не могат да се свържат с Бърза помощ, ако вие звъните на приятелите си, за да им съобщите, че нямате ток. Повярвайте ми, те знаят това.

— Не забравяйте предупрежденията на Министерството на здравеопазването — изрецитира първият говорител. — Без електричество не могат да работят климатичните инсталации и вентилаторите. Ако е възможно, стойте в къщите си. Отваряйте прозорците, за да се проветрява, и пийте много течности. Не се движете повече, отколкото е необходимо. Пестете енергията си. Ще предаваме цяла нощ, като използваме генератори. Ако нещо се случи, вие първи ще научите на честота...

— Е, вече е ясно какво става — рече Куинлън и изключи радиото. — Трябва да съхраним батериите колкото се може повече.

— Какво? Искаш да кажеш, че нямаш резервни? — погледна го тя с насмешка.

— Радиото не е мое — оправда се той.

Прииска ѝ се да си бе тръгнала навреме и да не е тук сега. Но едва ли щеше да се чувства по-сигурна в апартамента си. Определено тук беше по-надеждно.

Проблемът се оказа сложен. Не ставаше въпрос за нещо, което можеше да се поправи за няколко часа. Възможно бе да останат заключени до сутринта.

— Дали и тук няма да стане опасно горещо? — обърна се тя към Куинлън.

— Не съм абсолютно сигурен, но реално — не. Ще ни бъде добре. Имаме вода, а това е най-важното. Всъщност на нас май ни е

по-добре, отколкото на останалите в града. Като изключим, разбира се, онези с генераторите. Стане ли ни прекалено горещо, просто ще си свалим част от дрехите.

Сърцето ѝ подскочи и изведнъж ѝ стана топло. Стомахът ѝ се сви при мисълта да лежи гола до него в тъмнината. Умът се тревожеше, ала тялото си спомни страхотното удоволствие от неговите ласки. Елизабет се обърна към прозорците, за да не забележи Том изражението ѝ. Докато гледаше навън, се сети за нещо друго:

— Когато се стъмни и включим фенерчето, няма ли да ни виждат отвън? Стъклата запазват ли качествата си през нощта?

— Ако някой гледа отблизо, предполагам, ще види светлината — отвърна той замислено. — Но нищо повече.

Достатъчна ѝ беше само вероятността някой да ги види. Елизабет се канеше да подреди нещата близо до входа, но се отказа. Във фойето имаше няколко удобни кътчета за сядане и тя избра това в центъра. Беше някак уединено, защото имаше високи до кръста сандъчета с цветя, които създаваха усещане за ниша. Освен това оттук тоалетните бяха по-близо.

Тя подреди провизиите на една ниска масичка, а Куинлън размести столовете, за да направи повече място. После събра възглавниците и ги подреди като легло, когато им се доспи. Елизабет им хвърли кос поглед. Когато Куинлън се намираше толкова близо, не можеше и да помисли за сън!

Погледна го и се сепна, защото видя, че той я наблюдава. Не отмести поглед от нея, докато сваляше вратовръзката, после разкопча копчетата на ризата си и нави ръкавите. Все обикновени неща, ала видът на широките му гърди и стегнатия корем събуди у нея необикновено усещане.

— Защо не свалиш този чорапогащник? — предложи ѝ той с кадифен глас. — Сигурно ти е ужасно горещо с него.

Така беше. Тя се поколеба, а после реши, че едва ли тъничкият копринен чорапогащник би я защитил от него. Само тя можеше да направи това. Куинлън не беше насилник и ако тя кажеше „не“, той едва ли ще я насилва. Не се страхуваше от него — просто не беше сигурна в себе си, че ще го отблъсне... Ето една от причините да го отбягва в продължение на шест месеца. Така че свалянето на чорапогащника беше само въпрос на удобство.

Взе фенерчето и отиде в тоалетната. Малката стая беше задушна, затова тя бързо се събу и веднага усети промяната. После сложи ръце под студената вода и охлади лицето си. Вече се чувстваше значително по-добре.

Няколко дълбоки вдишвания и бе готова да държи Том Куинлън на разстояние за още доста време. Върна се във фойето, взела в една ръка фенерчето, а в другата — чорапогачника.

Той я чакаше, изтегнат небрежно на един от столовете. Сините му очи я приковаха на място.

— А сега — рече той — да си поговорим.

ПЕТА ГЛАВА

Сърцето ѝ заби лудо в гърдите. Струваше ѝ неимоверни усилия да отиде и седне на стола, ала го направи. Дори кръстоса крака и се облегна небрежно назад, досущ като него.

— Добре — отвърна спокойно тя.

Куинлън отново я изгледа изпитателно, сякаш мислеше как да постъпи с нея. В първия момент Елизабет изпита яд, но си наложи да го потисне. Не бе забравила колко упорит можеше да бъде Том. Тя трябваше да сложи ред в мислите си и да не допусне гнева да я провали.

Той мълчеше и продължаваше да я наблюдава. Ясно какво искаше от нея — просто чакаше отговор.

Въпреки усилията да сдържа яда си, младата жена започна решително:

— Намерих досието си в дома ти. Проучвал си ме.

— О! Това ли било? Разбира се, че те проучвах.

— Няма място за „разбира се“! Нахлуваш в личния ми живот...

— Така като и ти в моя — прекъсна я Том. — Досието не беше оставено на видно място.

— Да, така е. Надникнах в бюрото ти — призна тя, без да се колебае.

— Защо?

— Бях притеснена. Търсех някои отговори.

— И защо не ме попита?

— Питам те. И то неведнъж. Но ти си цар на измъкването. Макар да сме спали в едно легло, аз не знам повече за теб, отколкото когато те срещнах.

— Каква е причината да се чувстваш притеснена? — избегна той прекия отговор с нов въпрос. — Никога не съм те заплашвал, нито пък съм те насилвал. За мен знаеш, че притежавам и ръководя своята компания, че съм платежоспособен и не съм мошеник.

— Ти току-що го направи отново — натърти тя. — Умееш добре да се изплъзваш. Не ми трябваше дълго време, за да го разбера. Забелязах, че ти просто отговаряш на въпросите ми с отклоняващ въпрос.

Куинлън я изгледа мълчаливо от глава до пети и каза:

— Не обичам да говоря за себе си.

— И аз също. Искрах обаче да разбера нещо за теб и не успях. Но не съм те проучвала.

— Не бих възразил.

„Едва ли щеше да успееш, скъпа“, добави той наум. Трудно можеше да се открие нещо за по-съществените моменти от живота му след гимназията.

— Браво. Само че аз възразявам.

— И това ли е всичко? Зарязваш ме само защото си сърдита, че съм те проучвал? Ами защо не ми се развика, например? Или не хвърли нещо по мен? За бога, Елизабет, не мислиш ли, че си отишла малко далеч? — Тонът му беше сърдит и в същото време — скептичен. Очевидно смяташе реакцията ѝ за неадекватна.

Тя се вцепени от начина, по който я караше да се чувства виновна, че е на погрешен път, без значение какво точно се е случило. Опита се да спре нахлуващите спомени. Нямахте да позволи никому повече да я принуди да се чувства така! Беше се възстановила след развода и вече знаеше цената си. Все пак си даваше сметка, че макар да не беше действала по най-добрия начин, но резултат имаше.

— Не, не смятам, че съм отишла далеч. Бях обезпокоена. Откритието, че ме проучваш, само преля чашата, но това не беше единствената причина да те напусна.

— Защото не съм отговорил на някои твои въпроси ли?

— Наред с другите неща.

— Като например?

— Като например навикът ти да се налагаш. Пренебрегваш моите предложения или възражения, все едно, че не съм казала нищо.

— Възражения за какво? — Гласът му бе рязък, а сините очи — присвити. Отново беше ядосан.

— За всяка дреболия. Не ги вода на отчет...

— Страхотно ме изненадваш — измърмори той.

— Но ти постоянно се налагаше. Ако поисках да отида на пазар, ти настояваше да те изчакам; ако възнамерявах да облека пуловер, ти държеше да сложа палто. По дяволите, Куинлън, та ти се опитваше да ме накараш да сменя дори банката си!

— Банката, с която работиш, е твърде далеч, а аз ти предложих по-удобна.

— За кого? Ако аз съм доволна от банката си, значи не ми е неудобна, нали така?

— Тогава не я сменяй. И какъв е проблемът?

— Проблемът е — започна тя бавно, като подбираше думите си, — че ти искаш да решаваш и да вършиш всичко сам. Не търсиш партньорство, а си диктатор.

За миг той остана спокоен, с протегнати напред крака, а в следващия — се озова пред нея. Наведе се и сложи ръцете си върху страничните облегалки на стола, затваряйки я в капан. Елизабет премигна срещу едва сдържаната ярост, изписана на лицето му, но не се сви. Напротив, вдигна брадичка, за да го погледне в очите.

— Не вярвам! — почти изкрещя той. — Зарязала си ме, защото съм искал да си смениш банката! Глупости! — Отдалечи се на няколко крачки, като нервно приглаждаше косата си.

— Не! — извика в отговор тя. — Зарязах те, защото не исках да ми се налагаш! — Не можеше да седи спокойно на стола и също стана. Изведнъж Куинлън се завъртя и със светкавична бързина хвана ръцете ѝ и я притегли към себе си толкова близо, че усети мъжкия аромат на тялото му. Тя жадно го поглъщаше.

— Защо не ми каза, че си била омъжена?

Въпросът не беше неочакван, но въпреки това я стресна. Естествено, той знаеше, след като притежаваше нейното досие.

— Нямам намерение да говорим за това — сопна се тя. — Но то не е държавна тайна. Ако отношенията ни имаха някакво развитие, щях да ти кажа. Или очакваше да ти изпея целия си живот в мига, в който те срещнах?

Куинлън внимателно наблюдаваше лицето ѝ. Забеляза предателското трепване, въпреки че бе отговорила веднага. И се усъмни.

— Колко време щеше да ти е нужно да излизаме заедно, за да ми кажеш? Никой от двамата ни нямаше друга връзка. И макар да не се

бяхме любили до онази нощ, свързваха ни доста пламенни чувства.

— И тогава се съмнявах в теб...

— Да, но това не ти попречи да ме желаеш. Както ме желаеш и сега... — Той се наведе и я целуна. Елизабет понечи да се отдръпне, но се почувства безсилна. — Стой спокойно, мила.

Тя отдръпна рязко глава, но беше принудена да се приближи отново. Вместо да я целуне обаче, той задържа устните си на сантиметър от нейните.

— Защо не ми каза? — прошепна той, а топлият му дъх галеше лицето ѝ.

Едва ли щеше да я пусне, без да е получил задоволителен отговор. Предишният страх се надигна у нея и тя започна да се съпротивлява. Ала бързо беше укротена от силната му и топла прегръдка. Не можеше да му избяга.

— Какво стана? — попита той, като не спираше да я целува. — Защо трепна, когато те попитах? Разкажи ми. Трябва да знам. Изостави ли те?

— Не — тя нямаше намерение да му отговаря, но притисната в стоманената му прегръдка, приласкана от примамливата ѝ топлина, думата се изплъзна от устата ѝ. — Не! Не ме е изоставил. — Щеше да го преживее по-лесно, ако я беше мамил. — Куинлън, спри! Пусни ме.

— Защо ме наричаш Куинлън? Преди ми казваше Том.

Наричаше го с фамилията му, за да го държи на разстояние. Малкото име Том свързваше с онази нощ, когато се бе вкопчила в раменете му, а тялото ѝ трескаво отвърщаше на мощните тласъци и тя повтаряше името му в екстаз отново и отново... Том се казваше нейният любовник, а Куинлън — мъжът, от когото бе избягала.

И ето сега пак имаше работа с Куинлън — онзи, който никога не се отказваше. Беше безпомощна в неговата хватка, защото той не спираше да я целува. Елизабет престана да се съпротивлява и разтвори устни. Той веднага ги пое и двамата потръпнаха от истинско удоволствие.

После Куинлън замачка гърдите ѝ с ръка. Стонът ѝ се загуби в неговите устни. Притежаваше способността да я съблазнява без никакво усилие, както бе станало и първия път. Въпреки че Елизабет съзнаваше това, нямаше воля да го отблъсне. Обичаше го и го желаше

прекалено силно. Харесваше целувките му и ласките на тези силни ръце.

Том усещаше втвърдените ѝ от възбуда зърна дори през дрехите — тя не носеше сутиен. Когато рязко разкопча блузата ѝ и плъзна ръка по голите гърди, целувката му стана още по-страстна.

Пръстите му откриха, леко притиснаха чувствителните връхчета и тя изстена отново. Обляха я чувствени вълни.

После Куинлън впи устни в гърдите ѝ. Приведен над нея, утоляваше жаждата си, влуден от вкуса и аромата на нежната плът, ликуващ от нейната реакция. Тя го искаше — само като я докосваше, потръпваше от удоволствие, нуждаеща се от него, готова за милувките му.

Остави гърдите и лакомо целуна устните ѝ. Господи, колко силно я искаше! Никоя жена не бе желал така! С нито една не си бе пасвал така, както и по никоя не бе хлътвал толкова.

Искаше да я люби сега, а имаше още толкова неясноти... И ако не изяснеше нещата, докато тя беше с него тук, без да има възможност да избяга, вероятно щяха да минат още шест месеца, преди да може отново да я хване натясно.

Куинлън с неохота се откъсна от устните ѝ. Всяка частица от тялото му крещеше за удовлетворение. Знаеше, че може да го получи, само ако не ѝ позволи да се измъкне от опияняващото физическо задоволство. Но едновременно с това искаше и отговор на своите въпроси, а нямаше търпение да чака повече.

— Разкажи ми... — нежно прошепна той. Устните му се плъзнаха по врата ѝ. Най-после беше на вярна следа. — Каж ми какво те накара да избягаш от мен...

ШЕСТА ГЛАВА

Елизабет опита да се отскубне, ала Куинлън я спря без особено усилие. Тя обаче продължи да го блъска с всичка сила.

— Пусни ме!

— Няма! Престани да се съпротивляваш и ми отговори!

Но тя не можеше да направи нито едното, нито другото и изпадна в паника. Не искаше да говори за брака си с Ерик Ландърс. Боеше се да съживи този ад в паметта си. Ала със своя дяволски упорит нрав Куинлън нямаше да се откаже, докато не получише отговор. Знаеше, че е решил да изкопчи всяка подробност от нея.

Изведнъж, водена от инстинкт за самосъхранение, тя се отпусна в обятията му. Мускулите ѝ потръпнаха от облекчение, освободени от неприятната задача да му се противопоставят. Когато бедрата им се допряха и тя почувства възбудата му, дъхът ѝ секна и усети напрежение в слабините си.

Куинлън забеляза промяната, изписана на лицето ѝ. Само преди секунди младата жена се съпротивляваше, а сега вече потръпваше от желание. Когато се притисна към него, тялото ѝ беше напрегнато. За миг той се ядоса, че не може да ѝ устои. Явно губеше сражението — беше я желал толкова силно, така дълго! Разговорът ще трябва да почака. За момента победата бе нейна. Мислеше само за това, че най-после тя отново е с него, а всяко нейно движение издаваше копнеж. Не знаеше каква е причината за тази промяна, но в момента не го беше грижа. Тя отново се бе вкопчила в него, както онзи единствен път, когато се любиха... Оттогава бе прекарал много безсънни нощи, през които жадуваше за Елизабет, объркан и сърдит заради внезапното ѝ охлаждане.

А сега отново тръпнеше в прегръдките му и един първичен инстинкт я караше да се притиска към него. После краката ѝ леко се разтвориха, за да го приютят.

Той зарови пръсти в косата ѝ.

— Това ли искаш? — попита Куинлън с дрезгав глас. Всичко се случваше толкова внезапно, че трябваше да се увери дали не е сън. Не се беше чувствал така от ученическите си години, когато желанието го заливаше като порой и заплашваше да го удави... Господи, вече не се интересуваше какво е причинило промяната в поведението ѝ. Искаше само да я люби! И тогава чу:

— Да.

Той я повдигна и я положи върху пода.

— Канапето — прошепна тя замаяно, ала в този миг го усети върху себе си с цялата му тежест и забрави всичко.

Първоначалното ѝ намерение беше да го разсейва, но желанието се оказа слабото ѝ място и надделя. Бе прекарала безброй безсънни нощи, през които лежеше обляна в сълзи и копнееше за него толкова силно, че се плашеше от себе си. Затова отхвърли всички разумни доводи, които я възпираха. Щеше да понесе последствията по-късно, а сега искаше Том Куинлън!

Той не се владееше и се държеше едва ли не грубо. Вдигна полата ѝ и свали бикините. Елизабет разтвори с готовност бедрата си, за да го поеме. Тя извика при мощно му проникване и се изви, за да го приеме по-дълбоко. Накъсани звуци излизаха от гърдите му, после повдигна краката ѝ по-високо. Последваха силни и бързи тласъци.

Тя обожаваше това! Отдаде се на усещането. Изхлипа, когато почти веднага у нея запулсира удовлетворението, изумителното физическо удовлетворение, което само този мъж можеше да ѝ даде. А ѝ се струваше, че никога вече няма да го изживее. Как бе жадувала за този божествен екстаз!

Заслепен от дива страст, той я прикова към пода неподвижна. Елизабет смътно осъзна, че твърдата повърхност убива раменете ѝ. Инстинктивно го беше обгърнала с ръце и крака. Дрезгавите му викове се превърнаха в ритмични, а накрая — в бързо и накъсано дишане. Беше се отпуснал върху нея с цялата си тежест.

Тишината в огромното фоайе се нарушаваше само от учестеното им дишане. Ритъмът на сърцето му отекуваше в гърдите ѝ, а разгорещените им тела изгаряха. В следващия миг тя си даде сметка, че не бяха взели никакви предпазни мерки.

Изплаши се, ала за кратко — намираше се в такъв период от месечния си цикъл, че беше малко вероятно да забременее. И веднага

след успокоението я обхвана чувство на загуба, празнота и тъга.

— Елизабет?

Тя лежеше със затворени очи. Все още не искаше да се изправи лице в лице с действителността, която щеше да ги раздели. Том се надигна на лакти и без да отваря очи, тя усети пронизателния син поглед върху лицето си.

Разбра намеренията му и за миг се опита да го задържи, но той стана. Когато тялото му бавно се отдели от нейното, тя притаи дъх. Най-после отвори очи. На лицето му бе изписано лениво изражение на удовлетворение. Очите му обаче я гледаха хищнически — заловената жертва още не бе победена!

Както винаги я безпокоеше неговата пронизателност. Той се изправи, а после с лекота вдигна и нея.

— Махни тези дрехи и облечи ризата ми. Тук става топло, а с нея ще се чувстваш по-удобно.

Без да възрази, тя взе фенерчето и отиде в дамската тоалетна. Коленете ѝ леко трепереха, а слабините пулсираха след бурното владаване. Не я беше наранил, но ѝ се струваше, че е все още в нея.

Тя се взря в огледалото. Светлината на фенерчето придаваше на образа ѝ призрачен вид. Косата падаше свободно върху раменете и тя я отметна назад, после закри лицето си с ръце.

Как ще излезе оттук? Господи, как може да постъпи толкова глупаво? Беше останала насаме с него за по-малко от час и допусна да я люби, и то на пода! Не можеше да го упреква, вината бе нейна — тя се вкопчи в него. Вероятно защото се страхуваше да не започне отново с въпросите си...

Чувстваше се засрамена, но и щастлива. Засрамена, защото използва секса като начин да се измъкне. А може би се срамуваше, че го използва като извинение, за да получи онова, за което жадуваше. Испитваше към него толкова силно физическо влечение, че всичко ѝ се струваше естествено и инстинктите ѝ я тласкаха към него.

Тялото ѝ още тръпнеше от удоволствието. Сега, когато той не я докосваше, старите тревоги започнаха отново да нахлуват в съзнанието ѝ. Отначало смяташе, че е взела най-простото решение, но сега съзнаваше, че не е така — нито Куинлън, нито чувствата ѝ бяха обикновени.

Съблече дрехите си и се избърса с навлажнена кърпа. Хладината я освежи само за миг, защото в помещението бе ужасно задушно. Нямаше избор, трябваше да излезе и да се изправи лице в лице с Том Куинлън.

За една жена е много неприятно, когато няма къде да се усамоти. Елизабет още не можеше да намери място, където да се чувства защитена от Том, защото собствените ѝ спомени бяха срещу нея.

Точно когато обу бикините си, вратата се отвори и силуетът на Куинлън изпълни рамката ѝ. Огромното му тяло затуляше светлината, но не можа да спре хладния въздух откъм фойето. Полъхът погали тялото ѝ и зърната на гърдите се втвърдиха. А може би това беше типично за жена, когато любимият мъж е наблизо...

Той, разбира се, забеляза реакцията на тялото ѝ. Погледът му се замъгли от желание и силно собственическо чувство. Възхити се на красивите ѝ гърди. Но явно усетил объркаността ѝ, не се приближи.

— Криеш се, а?

— Просто се забавих — призна тя.

Не направи опит да прикрие тялото си — би било глупаво. Сякаш не я бе виждал гола и не се бяха любили! Освен това той беше свалил панталона си и носеше само тъмни спортни гащета. Бос, с коса разрошена и мокра от водата, той беше махнал всички белези на цивилизацията от себе си. Тръпка премина по гръбнака ѝ — още един отклик на неговата сурова мъжественост. Тя сведе очи, за да скрие изражението им.

Куинлън ѝ помогна да облече ризата, после я закопча, сякаш тя бе дете.

— Не може да останеш тук, дяволски горещо е.

— Знам. Тъкмо излизах.

Той я поведе към вратата, праметнал ръка през раменете ѝ. Дали това беше израз на загриженост, или Том просто действаше по онзи примитивен инстинкт да пази женската да не избяга? По всяка вероятност ставаше дума и за двете, въздъхна тя.

Доста се бе забавила вътре. През това време той бе подредил възглавниците на пода като двойно легло и бе напълнил чашите със студена вода. Но ако си въобразяваше, че тя покорно ще се изтегне върху възглавниците, грешеше! Елизабет седна в един стол, взе чашата

и отпи. Беше удоволствие да утоли жаждата си с вода. В света на възрастните всички пиеха кафе, чай или вино.

— Гладна ли си?

— Не. — Как можеше да е гладна? Нервите ѝ така бяха опънати, че едва ли щеше да потърси храна, преди да излезе оттук.

— Аз обаче съм гладен — рече той и започна да се храни. — Разкажи ми за брака си.

— Няма нищо интересно, а и не те засяга.

— Това е спорно твърдение. Добре, нека направим така. Аз ще ти разкажа за моя брак, ако ти — за своя. И без измъкване! А аз обещавам да отговоря на всичките ти въпроси.

— Бил си женен?! — гледаше го смаяна тя.

— Разбира се. Та аз съм на трийсет и седем, по дяволите! Да не мислиш, че съм живял във вакуум?

— Какво нахалство! — пламна тя. — Нахвърляш се върху мен за това, че не съм ти казала за брака си, а чак сега споменаваш за своя!

— Сега ми хрумна — призна той и се потри чело.

— Е, добре! Ето още нещо за неандерталския ти ум: времето за откровения отдавна мина. Вече не сме обвързани, така че няма смисъл да споделяме преживяванията си.

— Не се заблуждавай! — каза той и отхапа от кифличката си. — Това, което се случи преди малко, ме кара да се чувствам доста обвързан.

— Това беше само кратък секс и аз имах нужда от него.

— Много добре знам колко продължи! — Погледна я сърдито и тя разбра, че думите ѝ не му допадат. — Шест месеца не си излизала с никого.

Тя се вбеси.

— Да не би да си ме следил?

Да, разбира се, но нямаше намерение да ѝ казва.

— Чики се тревожеше, че изобщо не водиш светски живот.

Елизабет въздъхна недоволено, ала преглътна, защото неведнъж бе чувала Чики да приказва така. Трябваше да поговори със секретарката си за дискретността.

— Бях много заета — отвърна тя, без да се интересува дали Куинлън ѝ вярва. Нарочно се товареше с работа, за да има по-малко време да мисли за него.

— Знам. С доста глупости се занимаваше.

— Затова хората ще имат основание да си поръчват алармени инсталации при теб. Аз се занимавам с глупости, които ти защитаваш.

— Защитавам хората — уточни той.

— Аха. Затова поставяш алармени системи предимно в квартали, където е пълно с хулигани и хората са в опасност.

— Едва ли ще се разберем по този въпрос.

— Ти започна.

— Сбърках. Да се върнем към първоначалната тема за нашите неуспешни бракове. Хайде, питай каквото искаш.

Идеалният отговор би бил да заяви, че това не я интересува. Но нямаше да е вярно. Нещо повече, страхотно ревнуваше от тази непозната, досега неподозирана бивша съпруга, носила неговото име, споделяла леглото му. Елизабет не отрони дума, ала не отмести поглед от Том.

— Добре — въздъхна той. — Ще ти опиша накратко отегчителните факти. Казваше се Ейми. Запознахме се в колежа. Когато завършихме, ни се стори, че сме достатъчно възрастни и се оженихме. Аз обаче бях много ангажиран с работата си и Ейми хареса един свой колега. След шестмесечен брачен живот двамата с нея разбрахме, че сме сбъркали. Още година се мъчихме да спасим брака си, но не успяхме. Разводът дойде като облекчение и за двама ни. Край на историята.

— Не знам дори в кой колеж си учил.

Той отново въздъхна и това я подразни.

— Завърших Калифорнийския технически университет.

— Аха. — Това обясняваше познанията му по електроника.

— Нямам деца — добави той.

— Така и предположих. Нямаше да ти простя, ако го бе скрил.

— Това значи ли, че ти имаш деца?

— Не.

— Господи, колко много ми липсваше, Елизабет! Ти не си от тези, които могат да се преструват. Ако си кисела, не правиш никакви усилия да го криеш и да изглеждаш ласкава и безгрижна, нали?

— Не съм нито ласкава, нито безгрижна.

— И слава богу! Е, твой ред е. Разкрий ми дълбоките тайни на твоя брак...

СЕДМА ГЛАВА

— Идеята за това показно занимание беше твоя. — Гърлото ѝ се сви при мисълта да преразказва подробностите и да съживява кошмарите. Не можеше да го направи!

— Ти пожела да узнаеш за мен някои неща.

— Исках да разбера поне в кой колеж си учил. Не е като да си пъхаш носа в личния живот на хората. — Развълнувана, тя се изправи и отиде до огромните прозорци. Само тези два пласта прозрачен материал я държаха тук, заключена с него. Интересно, дали кола би могла да разбие стъклото? Всъщност то само изглеждаше трошливо...

Спокойна на външен вид, дълбоко в себе си Елизабет се боеше и това я ужасяваше.

— Недей да отбягваш от отговора — предупреди я Куинлън.

— Не го отбягвам.

Внезапно той стана и тръгна към нея — едър и почти гол, само по тъмните спортни гащета. Мускулестите му гърди бяха покрити с малки къдрави косъмчета. От тях надолу към коремната област се спускаше тънка тъмна ивица. Дългите крака придаваха на фигурата му атлетичност — беше един превъзходен мъж в разцвета на силите си. Без да иска, погледът ѝ се спря върху слабините му и очите ѝ се разшириха. Куинлън също погледна надолу.

— Да, знам, че на моята възраст не би трябвало да се възбудам по този начин. И обикновено не става така — рече той замислено. — Но тялото ми реагира така единствено към теб. Ела при мен, скъпа. — Гласът му беше мек и галещ.

Елизабет се запита дали няма да започнат да се гонят около мебелите. Ако тя затича, Куинлън определено щеше да я подгони, воден от инстинкта да укроти непокорната женска. Би могла да си спести този фарс. Ако пък останеше спокойна, резултатът щеше да е същият. Единствената възможност беше да запази достойнство. Ако не изпитваше нищо към него, трябваше да му каже „не“, но не бе в

състояние да го отблъсне. Точно сега, при създалите се обстоятелства, тя не можеше да му устои. И двамата го знаеха.

Той се приближи съвсем близо до нея.

— Тази нощ си моя. — В очите му проблясваше страст. — Не можеш да избягаш. А и не искаш, нали? Обстоятелствата са необичайни. Когато излезем оттук, ще имаш възможност да избираш, но сега си принудена да бъдеш с мен. Каквото и да се случи, грешката няма да е твоя. Просто не мисли.

— Изглежда си и добър психолог, така ли? Но аз не съм страхливка. И мога да вземам решения. Точка по въпроса.

Той приближи и ръката му се плъзна по гърба ѝ. Елизабет го погледна — разрошена коса, настоятелни сини очи... Сърцето ѝ се сви.

— Добре — прошепна тя. — Тази нощ. Докато сме заключени тук. — Тя затвори очи и потръпна в очакване. Щеше да си позволи поне да се наслади на взаимната им чувственост. Дано нощта ги закриля и прогони тревогите поне за кратко, помисли тя. Съвсем скоро трябваше отново да го отблъсне. Защо тогава да губи ценни минути в борба със себе си и с него? — Искам всичко — чу се да казва, когато той я взе на ръце. Гласът ѝ беше странен, натезжал от желание. — Само тази нощ.

— Всичко ли? — засмя се Куинлън и я остави върху възглавниците. — Можеш да си навлечеш доста неприятности заради една интересна нощ.

Тя измъкна ръката си и докосна голите му гърди.

— Да, бих могла.

— Ти наистина си котка... — Когато свали бикините ѝ и ги захвърли настрана, дишането му се ускори. — Това няма да ти е нужно до края на нощта.

— А на теб — това — дръпна тя ластика на гащетата му.

— Боже мой, нося ги само защото си мислех, че ще се бориш като дива котка! — Той бързо ги събу.

Елизабет с нетърпение очакваше умелата му любовна игра. Куинлън беше от мъжете, които обичат да удължават удоволствието. Този път обаче не беше така. Той разтвори бедрата ѝ, коленичи и навлезе в нея с мощен тласък, който я разтърси цялата. Тялото ѝ започна да вибрира, а мускулите ѝ се свиха в стремежа си да забавят безжалостното нахлуване.

Той проникваше все по-навътре, възбуден от тази стегнатост. Елизабет се сви, за да сграбчи хълбоците му и да го задържи, но той се отдръпна, после отново се върна в нея.

— Така ли те караше да се чувстваш бившият ти съпруг?

Главата ѝ се мятеше върху възглавниците. Беше ѝ трудно да се съсредоточи върху думите му.

— Н-не... — едва прошепна тя, завладяна изцяло от усещанията.

— Добре. — Куинлън не успя да скрие задоволството в гласа си. Не искаше да си представи дори, че някой друг може да я дари с подобно неземно удоволствие, каквото тя изпитваше единствено с него. Беше го разбрал още първия път, но изпитваше нужда да го чуе от нея, да му признае, че на никой друг не е отвърщала с подобна страст.

— Какво правеше той? — зададе ѝ втори въпрос и отново се отдръпна от нея.

Възмутена, младата жена отвори очи и се протегна към него. От устните ѝ се отрони тих вик на протест за прекъснатия физически контакт. Внезапно Елизабет осъзна въпроса му, отдръпна се рязко, отблъсна го и седна.

— Мръсник!

Куинлън я събори върху възглавниците, обхвана бедрата ѝ, върна я в предишната поза и се плъзна в нея.

— Разкажи ми! Тормозеше ли те? Какво, по дяволите, е направил, че ме караш аз да плащам заради него?

Елизабет отново го отблъсна. Чувстваше се зле, желанието ѝ да се любят изчезна напълно. Опита да се прикрие с ризата му, като през цялото време се упрекваше за глупостта си. Как може да си помисли, че нощта им принадлежи?! Невъзможно е да бъде заличено миналото. И не би трябвало да забравя, че Куинлън никога не се отказва.

Тогава защо да не му каже? Няма да е лесно, но това бе единственият начин да обясни отчаяната си съпротива срещу всеки опит да властват в живота ѝ; както и причината да си забрани любовта, която толкова искаше да му дари.

Тя седна встрани от него, сви колене и подпря глава върху тях, а косата скри лицето ѝ. Том се опита да я прегърне, но тя не помръдна.

— Не ме докосвай! Щом искаш да разбереш, седни и слушай!

Той се намръщи. Почувства се виновен — изглежда беше прекалил. Стисна зъби и се помъчи да запази самообладание. Щом Елизабет бе готова да му разкаже за бившия си съпруг, най-добре щеше да бъде, ако я изслуша.

Тя заговори, без да вдига глава от коленете си, но в празното фоайе ясно отекваше всяка нейна дума.

— Срегнах го една година, преди да завърша колежа. Казваше се Ерик. Ерик Ландърс. Но ти знаеш името му от моето проклето досие, нали? Ерик имаше фирма за вътрешен дизайн, в която работех. Да си намериш почасова работа там беше истински късмет. — Тя въздъхна тъжно и някак уморено. — Беше на трийсет и пет, а аз — на двайсет и една. Красив, изтънчен и самоуверен, той имаше репутация на кавалер и добър професионалист. Бях повече от поласкана, когато ми предложи да излезем. Направо бях като замаяна. Чики би изглеждала тъжна в сравнение с мен. Изминаха около три месеца, преди да ми предложи женитба. През това време се чувствах като принцеса. Водеше ме навсякъде, вечеряхме в най-хубавите ресторанти. Интересуваше се от всичко, което вършех. Едва ли друга жена е била глезена така. До този момент не бях спала с никого — нещо необичайно за момиче в колеж, но бях страшно заета — учех и работех едновременно. Ерик не ме насилваше в това отношение. Казваше, че щом толкова дълго съм останала девствена, той ще ми даде възможност да изживея всички традиционни ритуали и ще почака до първата брачна нощ...

— Нека отгатна — намеси се Куинлън. — Бил е хомосексуалист, нали?

— Не. Репутацията му на галантен мъж не беше измислица. Държа се много мило през онази първа нощ. Изобщо не ме е тормозил.

— Ако не възразяваш — прекъсна я Куинлън, — бих предпочел да не слушам за интимния ти живот с него, след като проблемът не в това.

— Да не би да ревнуваш? — изненада се Елизабет.

— Не е точно ревност — измърмори той. — Просто не искам да слушам, че ти е било приятно да се любиш с него. Да, по дяволите! Ревнувам!

Тя се усмихна, изненадана, че е възможно нещо да я развесели, когато говори за толкова тежък период от живота си. Но Куинлън

изглеждаше толкова разтревожен, че ѝ беше трудно да остане сериозна.

— Ако трябва да бъде справедлива, можеш да се поздравиш, защото ти си първият мъж, който... хм...

— ... ти доставя истинско удовлетворение — довърши той. Върху лицето му се изписа искрено смайване.

— Не съм много опитна. Ти си първият, с когото съм спала след развода. Не исках никого след Ерик.

Елизабет млъкна. Слънцето залезе и стана по-тъмно. Чувстваше се по-добре в прегръдката на нощта.

— Защо? — най-после се обади Куинлън.

Сега, след облекчението от смеха, ѝ беше по-лесно да говори. А и тъмнината скриваше лицата им. Елизабет се почувства малко по-спокойна.

— Той като че ли предпочиташе да съм безчувствена. Искаше да бъде неговата съвършена принцеса, една жива кукла Барби. Така свикнах с покровителственото му държание, че не се впечатлих, когато и след сватбата продължи да излиза с мен всеки път, щом си покажех носа навън. Винаги успяваше да ме разубеди да кандидатствам за някоя работа. Накара ме да се откажа и от тази при него. Идваше да пазарува с мен, избираше дрехите ми... Отначало всичко това ми беше приятно. После започна да ми нарежда да не се виждам с приятелите си, защото уж не били добри за мен. Не можех да ги каня вкъщи, не ми позволяваше да ги посещавам, нито пък да излизам с тях. Забрани ми да разговарям по телефона, изобщо постепенно ми забрани всичко. А в същото време беше нежен и мил. Сякаш имаше сериозно основание за това, което върши. Обграждаше ме с внимание... за което мечтаят много жени. Все повтаряше, че иска да ми е добре...

Куинлън започна да нервничи. Облегна се назад и протегна краката си.

— Мания за контрол — изръмжа той.

— След около шест месеца осъзнах, че ме е откъснал от всички и от всичко — продължи тя. — Опитах да възстановя душевното си равновесие, като реша самостоятелно някои дребни въпроси като, например, къде да си подстрижа косата.

— Нека пак да опитам да позная — изведнъж е престанал да бъде толкова нежен, нали?

— Беше направо бесен, че отидох на друго място. Взе ми ключовете от колата. Тогава за първи път се ядосах. До този момент все гледах да оправдавам поведението му. Не му се бях противопоставяла, но тогава се развиках. И той ме наби — бързо довърши тя.

Куинлън скочи на крака. Беше толкова ядосан, че не можеше да стои на едно място. Започна да се разхожда напред-назад като разярен тигър.

Елизабет продължи да разказва. Веднъж започнала, искаше да стигне до края. А и не беше така болезнено, както очакваше. Може би фактът, че споделя миналото си с друг, а не преживява всичко сама, притъпяваше болката.

— Станах негов затворник. Всеки път, щом исках да се защитя по някакъв начин, той ме наказваше. В повечето случаи ми удряше плесница, но понякога просто се развикваше и не знаех какво ще последва. Ако се отървавах само с караница, следващият път непременно ме удряше и аз се стараех да не го предизвиквам. Но никога не успявах. Бях толкова нервна, че все се случваше да сбъркам. Или пък той си намираще причина. Сега ми е трудно да повярвам, че съм била толкова глупава. Когато осъзнах какво бе направил, започнах да се боря. Така бе промил мозъка ми, че се чувствах напълно безпомощна. Нямах нито пари, нито приятели, нито кола. Страхувах се хората да не разберат какво става. За всичко щях да изляза виновна аз. Веднъж опитах да избягам, но той бе платил на портиера да му позвъни, ако изляза и след половин час ме намери. Този път не ме би. Просто ме завърза за леглото и ме остави. Предпочитах боя, защото това означаваше, че случаят е приключен. Държа ме вързана два дни, а аз крещях като истеричка, всеки път, щом той влизаше в стаята...

Куинлън спря да се разхожда, но напрежението, което се излъчваше от него, не изчезна.

— Сложи катинар на телефона, така че нито можех да се обаждам, нито да отговарям на позвъняванията. Един ден така ме удари, че окото ми посиня. Дори не помня защо. Не му трябваше много, за да го направи. Когато на следващата сутрин се погледнах в огледалото, сякаш се събудих от някакъв кошмарен сън и разбрах, че или трябва да избягам, или да го убия. Не можех да живея повече така.

— Аз бих избрал убийството! — рече Куинлън.

— После всичко стана някак много лесно — продължи тя, без да му отговаря. — Просто си събрах нещата и излязох. Портиерът ме видя, посегна към телефона, но забеляза окото ми и остави слушалката. Отвори ми вратата и предложи да извика такси. Казах му, че нямам пари, а той си извади портфейла и ми даде четиридесет долара... Отидох в приют за малтретирани жени. Това беше най-унизителното нещо, което ми се е случвало. Странно е, че винаги жените са тези, които се чувстват неудобно. Те са жертвите, а не могат да погледнат хората в очите. Знам, че е така, защото бях една от тях. Мъжете не само ги тероризират, но обикновено считат това за свое право. Разведох се. Без никакви затруднения. В приюта ми бяха направили снимки, така че имах доказателства за малтретиране. Ерик не успя да направи нищо, за да запази репутацията си. О, той се опита да ме върне, обеща какво ли не, закле се, че всичко ще бъде различно. Дори се изкуших за момент. Но вече не можех да вярвам на собствената си преценка за хората, така че най-сигурният вариант бе да съм далеч от романтичните взаимоотношения като цяло, и от Ерик Ландърс — в частност.

Господи, най-после всичко се изясни! Най-после Куинлън осъзна какви грешки е допуснал в отношението си към нея. Нищо чудно, че се бе отдръпнала. Искаше я толкова много, че опита да поеме всичко в свои ръце — да я глези, да я защитава... Такъв беше нормалният мъжки инстинкт, но точно той я бе разтревожил. Имала е нужда от свобода, а той я бе обсебил. Бил е твърдо решен да я има и е вярвал, че нищо не може да го спре, ала вместо да я привърже към себе си, я бе накарал да побегне...

— Аз не съм като Ландърс — каза той с дрезгав глас. — Никога няма да те нараня, Елизабет! Кълна се.

— Как да ти повярвам? — промълви тя след кратко мълчание. — Не съм сигурна дори в себе си. Какво ще стане, ако отново сбъркам? Ти си доста по-силен от Ерик, а и по-умен. Могла ли да направя нещо, ако ме удариш? Как да се защитя? Искаш да властваш над мен, признай си. Освен това си потаен. Господи, Куинлън, обичам те, но ти ме плашиш до смърт!

При тези думи сърцето му заби лудо. Тя го обичаше! Знаеше, но го чуваше за първи път. В същото време се упрекна, че не намери начин да спечели единственото значимо и важно нещо за връзката им

— доверието ѝ. Защото Елизабет бе загубила способността си да вярва на хората и се нуждаеше от помощ.

Той не знаеше какво да предприеме. За първи път нямаше план за действие. Разчиташе единствено на инстинктите си, макар да не беше сигурен в тях. Всичко беше объркало! Когато опита да си представи какво би бил живота му без Елизабет, го обхвана чувство за празнота. Дори през онези адски месеци, когато тя отказваше дори да говори с него, не се бе чувствал по този начин, защото се надяваше, че ще успее да я върне...

Трябваше да бъде негова! Не искаше друга! Харесваше я такава, каквато е — елегантна, саркастична и страстна.

Куинлън предполагаше, че ако ѝ предложи една обикновена връзка, тя щеше да се съгласи. Елизабет се страхуваше от обвързване. Освен това, когато ѝ спомена за брак и деца, тя се обиди, защото не я бе питал, преди да вземе решение. Беше ли усетила, че се кани да ѝ направи това предложение?

Той се прокашля. Струваше му се, че върви със завързани очи през минирано поле, но не можеше да се откаже.

— Имам причини да не говоря за себе си.

— Сигурна съм, че е така — отвърна тя с ирония.

Той безпомощно сви рамене. Не знаеше какво да ѝ каже. Положението изглеждаше безизходно.

— Обичам те, Елизабет!

Думите сами се отрониха от устата му. Беше си дал сметка за това наскоро, след като се запознаха. Но оттогава бе изминало много време и сега значението им го стресна. Разбира се, беше ги произнасял по време на брака си. Но тогава не го затрудняваха. Може би когато нещо действително има значение, то се произнася с мъка.

— Вярвам ти — отвърна Елизабет.

— Но не можеш да ми повериш живота си, нали?

— Няма да намеря по-добър от теб, ако имам нужда от защита. Но се ужасявам да допусна някой до себе си толкова близо, че да има отново влияние върху мен.

— Можем само да се виждаме — предложи той. — Знам, че прекалих, но обещавам, че повече няма да те притеснявам и да те карам да бързаш.

— Няма да е справедливо спрямо теб. Ти искаше да се оженим.

— Искам теб! По законен или незаконен начин! Чувстваме се превъзходно в леглото и ни е приятно заедно. Можем да се наслаждаваме на това и без да сме женени.

— Искаш само една обикновена връзка?

— Не, по дяволите! Искам всичко: халка, деца, дом, обич... Всичко! — повтори той. — Но ще се съглася и на един роман. А ти? Какво би искала?

Тя дълго мълча, после отвърна:

— Не съм в състояние да взема решение сега. Ситуацията е необичайна. Когато се измъкнем оттук и животът навлезе в нормалните си релси, тогава ще ти кажа.

— Тази нощ обаче е все още моя и нямам никакво намерение да губя и една минута.

ОСМА ГЛАВА

Любиха се, докато накрая и двамата останаха без дъх. Мракът ги обгърна, а времето сякаш спря. Часовете пълзяха бавно, а улиците навън оставаха тъмни и пусти. Елизабет и Куинлън не пожелаха да включат радиото, за да не позволят външния свят да ги безпокои.

Беше прекалено горещо, за да се спи, въпреки високия таван на фойето. Елизабет и Том лежаха на възглавниците и разговаряха. Той непрекъснато милваше голото ѝ тяло. Когато на нея ѝ се доспиваше, Куинлън я притискаше към себе си и сънят бягаше от очите ѝ. Всеки негов допир бе невероятно възбуждащ.

Тя го остави да следва желанията си и се отдаде на удоволствието...

Когато слънцето най-сетне изгря, температурата започна да се покачва, но електричество все още нямаше. Елизабет остана доволна, че си бяха направили уютно скривалище, макар да знаеше, че отвън не се вижда какво става вътре. Закусиха, пиха вода, после Елизабет отиде да се измие и разхлади.

Докато беше в тоалетната, тя чу гласове и замръзна. Вероятността да я заварят гола накара сърцето ѝ да бие лудо. Да не би токът да е дошъл? Невъзможно, в банята беше тъмно. Ами ако пазачът просто е изключил светлините, преди да си тръгне?

После чу музика и си отдъхна — беше радиото, разбира се!

— За малко да получа инфаркт — каза тя, когато излезе. — Помислих, че някой е дошъл.

— И аз съм гол.

Той лежеше изтегнат на възглавниците, сякаш си беше вкъщи.

— Не мога да повярвам, че всичко това е истина — засмя се Елизабет.

„Ще има какво да разказваме на внуците си“, искаше да добави Куинлън, ала навреме се спря. Беше обещал да не я кара да бърза. Протегна ръка към нея и Елизабет се озова в прегръдките му.

— Какво казаха по новините?

— Нощта в Далас е била относително спокойна, като се изключат няколко обира. Прекалено горещо е човек да се натоварва физически с каквото и да е.

— Така ли?

Той се засмя, обърна я по гръб и легна върху нея.

— Та какви са новините?

— А, да. Националната гвардия била мобилизирана. В Маями имало размирици, но положението вече било овладяно.

— Доколкото си спомням, ти каза, че било относително спокойно...

— Да, така е. При положение, че почти една четвърт от страната е без електричество, наистина е учудващо спокойно.

Не му се искаше да говори за това. Голото тяло на любимата жена го възбуждаше. Целуна я страстно, очаквайки моменталната ѝ реакция. Тя разтвори бедра и той се плъзна в нея. Усети сладостното стягане на мускулите ѝ, а пръстите се вкопчиха в раменете му. Страстта му го погълна и той пожела електричеството никога да не дойде...

По-късно, сгушена на рамото му, тя попита:

— Не казаха ли кога ще пуснат тока?

— Може би следобед.

Толкова скоро? Стана ѝ неприятно, сякаш ѝ бяха обещали ваканция, а сега я прекратяваха. Но за много хора това бе криза, а не ваканция. Липсата на електричество би могло да означава смърт за някои болни. Затова реши да оползотвори няколкото часа възможно най-добре.

Изглежда и той мислеше така. Не я пускаше от обятията си, освен когато ставаха да се разхладят и да пият вода. Дори като се чувстваше изморен, той просто лежеше сгушен до нея. Куинлън бе обсебил усещанията ѝ и Елизабет би се разтревожила, ако не бе забелязала в погледа му истинска страст. Очевидно чувствата им бяха взаимни.

Въпреки горещината, двамата задряхаха прегърнати.

Струя свеж въздух ги накара да отворят очи.

— Токът дойде — каза Куинлън и стана. — Сега е единайсет часът.

— Нали очаквах електричеството следобед? Защо са подранили толкова?

— Вероятно са си дали по-дълъг срок, в случай че стане нещо непредвидено.

Младата жена бързо навлече дрехите си, притеснена от силната светлина на лампите.

— Какво ще правим сега? — попита го и прибра косата си назад.

— Отиваме си вкъщи.

— Как? На портиера ли ще се обадим?

— Да, но по-късно.

Докато той се занимаваше с алармената инсталация, Елизабет подреди мебелите. Смути се при мисълта, че някой би могъл да открие тяхното гнезденце във фойето. От днес нататък едва ли ще може да минава отгук, без да се изчервява при спомена за преживяното.

— Хайде! — извика Куинлън и я сграбчи за ръката. Бе отворил страничната врата.

Тя едва успя да грабне чантата си и той я избута навън. Силната слънчева светлина ги накара да примижат, докато свикнат с нея.

— Не можем да оставим сградата отключена.

— Вратата се заключва автоматично. — Той я хвана за ръка, заведе я на паркинга и преди да реагира, я напъха в колата си.

— Но аз си имам кола! — запротестира Елизабет.

— Знам. Не се тревожи, няма да изчезне. Не сме сигурни дали в целия град има ток. Ще дойда с теб у вас, за да се уверя, че всичко е наред. — В тона му отново се долавяше предишната властност, но тя вече не я тревожеше.

Вероятно защото ѝ се спеше. А може би Том беше прав... Всъщност нямаше значение. Тя се отпусна на седалката и затвори очи.

Движението не беше голямо и не след дълго пристанаха. Когато Том влезе с нея, тя не възрази. Чуваше се тихото бръмчене на климатичната инсталация.

— Под душа — изкомандва Куинлън.

— Какво?! — примигна недоумяващо тя.

— Под душа — повтори той, сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към банята. — Ще си вземем един студен душ и ще се почувстваме по-добре. Повярвай ми.

Тя го остави да я съблече и не се изненада, когато Куинлън влезе да се къпе с нея. Водата я накара да настръхне, но усещането беше чудесно. Тя се завъртя, за да измие гърба си, извила глава назад, така че водата да мокри косата ѝ.

— Приятно е, нали? — мърмореше той. Не спираше да движи ръцете си по тялото ѝ така, сякаш я сапунисваше, само дето нямаше сапун.

— Да, много...

Елизабет вдигна глава към него. Ръцете ѝ се плъзнаха около голото му тяло, а устни се впиха в неговите. Да можем да останем така завинаги, помисли замаяно тя...

Внезапно той я вдигна, подпря я на стената и я облада. Всичко стана много бързо, пламенно, диво, както първия път на пода...

Малко по-късно си легнаха. Тя едва държеше очите си отворени. Том изсуши косата ѝ, занесе я в леглото и я сложи върху прохладните чаршафи. Елизабет се отпусна и моментално заспа.

Когато следобед се събуди и го видя да лежи до нея, тя не се изненада. Погледът ѝ се плъзна по силното му тяло. Поникналата брада стоеше като тъмна сянка на лицето му. Косата му беше разрошена, а изражението — невинно като на дете. Странно, но това определение досега ѝ се струваше нетипично за него. Разбира се, беше нежен с нея, дори в страстта си. Изобщо не приличаше на Ерик Ландърс, който очевидно е искал да има до себе си една кукла, която да бъде обличана и показвана за негово собствено удоволствие. А Куинлън беше толкова безпомощен в страстта си, колкото и Елизабет.

Тялото ѝ потръпна от близостта му. Все още сънена, тя се притисна към него. Той веднага отвори очи и се обърна по гръб.

— Какво има, скъпа?

— Много неща. — Елизабет се плъзна върху него и веднага усети промяната под себе си. — Прекалено дълго не съм имала това — добави тя и плъзна ръка между бедрата му.

Той изстена и се изви, докато тя го насочваше.

— Страшно съжалявам — извини се той и простена, когато тя насочи доказателството за неговото желание и го почувства в себе си.

Точно така си я представяше и такава я искаше — пламенна, невъздържана, интригуваща, непресторена. Беше замаян от удоволствие.

Очите ѝ пламтяха от страстта, устните бяха подути от неговите целувки, а косата падаше на вълни върху раменете. Забеляза как лицето ѝ се напрегна, а очите плътно се затвориха.

— Само това е достатъчно — промърмори тя, — за да се почувствам на върха... — Задъха се, когато движенията му предизвикаха вълни на удоволствие, заливащи тялото ѝ.

Внезапно Куинлън се изви нагоре, като почти я вдигна от леглото и стоновете им се сляха...

Когато се отпусна изтощена върху гърдите му, и двамата бяха останали без капчица сила. Той зарови пръсти в косата ѝ. Елизабет поглъщаше мъжествения аромат на тялото му и слушаше ударите на сърцето. Заспаха прегърнати. Когато слънцето залязваше, се събудиха и се любиха отново.

После Том стана, пусна телевизора и се върна при нея, за да я вземе в обятията си, докато гледат новините. Елизабет се чувстваше малко объркана, сякаш тази национална криза бе преминала, без да я засегне. Вероятно защото беше прекарала последните двадесет и четири часа в мисли не за липсата на ток, а за отношенията ѝ с Куинлън.

„Голямото претоварване“, както го наричаха журналистите, бе нарушило работата на доста служби по електрозахранване. Топлинната вълна, пиковото натоварване и слънчевата радиация бяха претоварили и извадили от действие цели енергийни блокове и системи.

Куинлън остана при нея и през нощта. Не я помоли за разрешение, а и тя не възрази. Елизабет знаеше, че така само отлагат неизбежното, но искаше да е с него. Фактът, че му разказа за Ерик, с нищо не промени намеренията ѝ, така както не се промени и характерът на Куинлън, след като научи за бившия ѝ съпруг.

Когато утрото настъпи, и двамата знаеха, че е дошъл краят на това райско изживяване. Беше невъзможно да избягат от реалността.

— Какво става? — тихо попита Куинлън.

Елизабет отпи от кафето и погледна през прозореца. Беше събота. И двамата не бяха на работа. Веднага щом станаха, Том говори с няколко свои колеги и сега нямаше никакви ангажименти. Само една дума от нейна страна и щяха да прекарат и уикенда в леглото. Би било чудесно, но идваше понеделник и тогава ще ѝ е още по-трудно да отпрати Том...

— Не мисля, че ситуацията се е променила — най-накрая рече тя.

— По дяволите, Елизабет! — Той рязко стана. — Кажи ми честно, приличам ли ти на Ерик?

— Много си властен.

— Но ти ме обичаш!

— Навремето си мислех, че обичам и него. Възможно е отново да греша. Сигурно не можеш да разбереш колко трудно ми е било, след като не си го преживял. По-скоро бих умряла, отколкото да преживея нещо подобно. Все още не те познавам достатъчно добре. Поне не така, както ти — мен. Толкова си потаен, че не знам кой си всъщност. Как да ти се доверя?

— А ако знаеше всичко за мен?

— Но не знам! — отвърна тя.

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Доста „познавам“ и „не знам“ се събраха в тези няколко изречения — добави Елизабет.

— Поне знаем за какво говорим — каза той и отново се разсмяха. Когато спряха, той я помилва по главата. — Нека още веднъж се опитам да променя мнението ти.

— Означава ли, че ако не успееш, ще спреш да опитваш? О, Том, та ти дори не знаеш какво означава да се откажеш!

— Не съм желал никоя друга жена толкова силно — усмихна се той. — Все пак имам известен напредък — ти отново започна да ме наричаш Том.

Когато се облече, Куинлън я целуна и тръгна към вратата, но на прага се спря:

— Ще се върна възможно най-скоро. Може да не е днес. Но има нещо, което искам да ти покажа, преди да вземеш окончателно решение.

След като той излезе, Елизабет се облегна на вратата и се замисли. Окончателно решение ли? Не знаеше да се смее ли, или да плаче. От шест месеца насам решението беше окончателно за нея. Защо тогава ѝ се струваше, че ако не даде отговора, който той иска, ще се наложи поне пет години да му обяснява защо е постъпила така?

ДЕВЕТА ГЛАВА

В неделя, малко преди пет сутринта, на вратата се позвъни. Елизабет се препъна, докато ставаше от леглото и погледна часовника объркано. Дали погрешно го беше навила да звъни в 4:54, или на вратата наистина имаше някой?

— Куинлън... — измърмори тя и тръгна да отвори.

Погледна през шпионката, за да се увери. Като се прозяваше, махна веригата и отключи.

— Не можа ли да почакаш още няколко часа? — попита тя и се запъти към кухнята.

Ако трябваше да води с него сериозен разговор, се налагаше да изпие поне половин литър кафе.

— Не — отвърна той. — Не съм спал и искам да приключим с този въпрос.

И Елизабет не бе спала много. След като Куинлън си бе отишъл, тя дълго се разхожда из апартамента, неспособна да се занимава с каквото и да било. Скоро осъзна, че е самотна. Прекараха заедно трийсет и шест часа — любиха се, приказваха, смяха се...

Спирането на тока ги сближи. Освен това я накара да анализира старите кошмари и дори да се примири с тях.

Леглото ѝ се стори прекалено голямо, студено и празно. За първи път си зададе въпроса дали не е сгрешила, като скъса с Том. Той определено не приличаше на Ерик Ландърс. С Куинлън се чувстваше обичана и закриляна, струваше ѝ се, че никога няма да я нарани.

Тревожеше я обаче нещо друго — неговата потайност и упорито налагане. По принцип тя одобряваше твърдостта, дори понякога я харесваше. Но дали можеше отново да рискува свободата си? Възстановяването след неуспешния брак ѝ струваше страхотни усилия.

Куинлън имаше упорит характер и малко хора можеха да му се противопоставят. Елизабет не знаеше нищо за важните моменти в живота му и за причината той да бъде толкова властен. Ами ако той криеше нещо важно и станеше твърде късно тя да се предпази?

Елизабет не хранеше никакви илюзии относно брака. Знаеше, че дори в наши дни мъжът си е запазил известна свобода. Хората не бяха склонни да се забъркват в домашни разправии, дори когато ставаше въпрос за мъж, който пребива от бой съпругата си. Понякога в някои полицейски участъци започваха да обръщат повече внимание на този род оплаквания, но всички бяха така затрупани с престъпления, наркотици и злополуки по магистралите, че нечие женско насинено лице или счупена ръка не ги трогваше.

А Куинлън искаше да се ожени за нея... Тя можеше да забави решението си, като не се виждат известно време, но скоро неговата упоритост щеше да я принуди да му даде окончателен отговор.

Елизабет все още имаше сили да откаже, ала с всеки изминат ден решителността ѝ намаляваше.

Докато тя приготвяше кафето, Том не отрони дума. От кафе машината започна да тече готовото кафе и стаята се изпълни с приятния му аромат.

— Нека да седнем — предложи той и остави дипломатическото си куфарче на един стол.

— Ако ще обсъждаме нещо, изчакай поне да си изпия кафето.

— Не знам. Понякога си мисля, че ще имам по-голям шанс, ако се осланям само на инстинктите си.

— Искаше да кажеш „на хормоните“.

— Наричай ги както искаш. — Той потри брадичката си и въздъхна. — Предполагам, че и аз мога да изпия чаша кафе, нали?

Куинлън се беше преоблякъл — сега носеше джинси и бяла памучна риза. Тези дрехи го правеха да изглежда поне с десет години по-млад. Но около очите му имаше тъмни кръгове и не беше бръснат. Наболата черна брада му придаваше вид на престъпник. Всъщност той много приличаше на онези, които наемаше...

Тя наля кафето и седнаха. Том отвори куфарчето и извади две папки. Едната бе тънка, а другата — дебела около три сантиметра.

— Прочети първо тази — и плъзна по-тънката към нея.

Беше неговото досие — съвсем кратко, само с най-важната информация — дата и място на раждане, описание на външността, образование и настояща месторабота, плюс най-съществените факти около женитбата му. Сякаш след развода си не бе живял.

— Да не би след развода да си бил замразен за петнайсетина години? — попита тя и му върна папката. — Ценя жеста ти да ми предоставиш някаква информация за себе си, но като че ли нещо липсва.

— Не са много хората, които успяват да бъдат иронични в пет часа сутринта.

— По това време мога да бъда само такава.

— Ще го запомня — рече той и подбутна дебелия папка към нея. — Това е информацията, която няма да намериш, ако решиш да ме проучваш.

Документите вътре представляваха ксерокопия от оригинала. Тя зачете един от тях.

— Досието ти е поверително, нали?

— Не представлява държавна тайна, но информацията е защитена заради мен.

След изнервянето от тайнствеността му, сега изведнъж животът му беше пред очите ѝ, а тя изгуби желание да научи подробностите... Вероятно, защото се страхуваше, че ако някога му се случи нещо, тази информация би ѝ донесла само неприятности.

— Не са замесени филмови звезди — увери я той усмихнато.

— Разочарована съм. Искаш да кажеш, че не си бил таен агент?

— Това е разпространеният термин, но професионалистите го наричат „оперативен работник“. Аз обаче не съм бил такъв. Просто събирах информация, поставях алармени инсталации и работех с антитерористични групи. Неща, за които не можеш да си побъбриш в бара с приятели.

— Разбирам. Научил си се да не говориш за себе си, нито за това, което правиш.

— То е нещо повече от навик, защото може да засегне живота на много хора. И продължавам да мълча, защото все още познавам специалисти, които се занимават с това. Информацията е най-ценната придобивка и същевременно — най-голямата заплаха за едно правителство.

— Тогава защо ми показваш досието си? — забарабани тя с пръсти по папката.

— Защото ти вярвам — каза простиичко той, после се усмихна. — И защото смятах, че няма да приемеш сериозно изявление, като:

„Досието ми представлява държавна тайна, затова не мога да говоря за себе си, поверително е“. Щеше да ми се изсмееш в лицето. Това са част от глупостите, с които можеш да впечатлиш единствено празноглавците. А ти не си от тях.

— Прав си — рече тя, като прелисти няколко страници. — Не бих повярвала. Не са много хората, които се занимават с подобна работа.

— Както ти казах, завърших Калифорнийския технически университет и бях много добър.

— Очевидно, след като продължаваш да работиш по специалността си. Само че вече го правиш за себе си, а не за правителството. — Изведнъж се сети за нещо. — Ами хората, които наемаш, и те ли...

— Да, някои от тях.

— И онзи мотоциклетист?

— И той — каза Куинлън през смях. — Господи, да не си мислиш, че вземам на работа всеки, който изглежда така, без да го познавам? Всъщност той беше обикновен оперативен работник.

— И идват при теб, когато се пенсионираат?

— Не. Аз не съм приют за изгонени служители. Осведомявам се за хората и установявам връзка с тях, за да разбера дали искат да работят за мен. Повечето от тях са съвсем обикновени хора и става въпрос само за преместване от един компютър на друг.

Тя бутна папката към него.

— Няма ли да я прочетеш? — попита той.

— Не. Не искам да знам всеки детайл от живота ти. Един кратък преглед е достатъчен.

— Е, добре, това е. Направих каквото можах. Не зная как да ти докажа, че никога няма да постъпя като Ландърс. Ти си тази, която трябва да повярва в това. Елизабет, скъпа, ще се омъжиш ли за мен?

Тя не успя да се сдържи и избухна в смях. Знаеше, че не би трябвало да реагира на подобно предложение по този начин, но настойчивостта бе така характерна за Куинлън, че тя не успя да потисне напушилия я смях. Вероятно щеше да чува същия въпрос всеки ден, докато не даде желанието от него отговор. Фактът, че видя тази папка, означаваше за нея повече, отколкото той можеше да

предположи. Досието не само ѝ разкри живота му. Най-важното бе, че когато ѝ го даде, той изрази пълното си доверие в нея.

Най-сетне Елизабет престана да се смее и го погледна сериозно. Онова, което се бе случило през последните дни, донякъде бе прогонило сянката на Ерик Ландърс. През изминалите дълги нощи тя най-после разбра какво всъщност се бе случило. Имаше сили да се справи и за първи път осъзна, че все още е пленница на Ерик. Създаденият от него страх ѝ бе попречил да заживее истински. И все още се страхуваше, но изведнъж се изплаши да не загуби Куинлън. „Дали е възможно да си отиде, този път — завинаги?“, запита се тя. Разбира се, че беше възможно, ако не оцени предложението, което той ѝ направи! Бе настъпил часът да направи своя избор. Тя пое дълбоко въздух.

— Искаш да се оженим, а не просто да поживеем отначало заедно, за да видим как ще тръгне, така ли?

— Да. Искам да се оженим. Искам клетви за любов, вяност и уважение. До гроб.

Тя го погледна изпитателно. Беше непоколебим, когато си наумеше нещо!

— Не ми харесва, че ще постигнеш своето, и то — по-бързо, отколкото си очаквал — измърмори тя.

Той вдигна дясната си ръка и изрече тържествено:

— Обещавам да бъда най-милият съпруг! Жена като теб трябва да има свобода и възможност за изява.

Елизабет точно отпиваше от кафето. Не можа да преглътне течността, задави се и се закашля.

— А защо досега не си ми предоставил въпросната „свобода и възможност за изява“?

— Защото се страхувах да не ме отблъснеш. — Том се усмихна смутено и протегна към нея ръка. — Ти също ме плашеше, скъпа. Опасявах се да не решиш, че можеш да минеш и без мен.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Ако мислиш, че като се ожениш за мен, ще се сдобиеш с прислужница, дълбоко се лъжеш! Няма да ходя и да подреждам след теб. Не обичам да готвя и ненавиждам разхвърляни навсякъде дрехи!

— Не се тревожи. Доста съм прибран за мъж.

— Не е достатъчно. Вече съм го чувала.

— Добре, обещавам да си прибирам дрехите, да мия чиниите и да ставам с децата, за да...

— Децата ли?

Той повдигна въпросително вежди и Елизабет едва сдържа усмивката си.

— Добре, добре. Но не повече от две — рече помирително тя.

— Съгласен съм. Договорихме ли се?

Тя се направи, че размисля, което предизвика на лицето му напрегнато изражение.

— Да — прозвуча най-сетне отговорът ѝ.

Куинлън въздъхна с облекчение, протегна се и я придърпа към себе си. Прегърна я и започна да я целува и милва, докато тя цялата затрепери от възбуда. Когато устните му се откъснаха от нейните, лицето му бе озарено от щастлива усмивка...

— Винаги постигам това, което искам, скъпа — промълви той.

— Зная — въздъхна Елизабет.

Около час по-късно той вдигна глава от възглавницата и я погледна съсредоточено.

Елизабет се протегна лениво. Тялото ѝ още тръпнеше от преживяното удоволствие.

— Цели шест месеца ме отбягваше... — започна Куинлън след кратко колебание. — А едно обикновено спиране на тока промени всичко...

— Харесвам спирането на тока. Без него нямаше да можеш да ме принудиш да прекарам толкова време с теб.

— Искаш да кажеш, че нищо нямаше да се получи, ако не бяхме заседнали в асансьора, така ли?

— Просто нямаше да имаш възможност да се доближиш до мен. Не съм играла игрички, Том. Действително се страхувах от теб и от вероятността отново да загубя свободата си...

— Тогава Господ да благослови спирането на тока! Все пак по някакъв начин, благодарение на пръста на съдбата, се добрах до теб.

— Това едва ли щеше да стане без нейната намеса. В противен случай единственият ти изход беше да ме отвлечеше.

— Точно това щях да направя през уикенда, ако откажеше да дойдеш с мен на вечеря в четвъртък!

— Аха. А аз си помислих, че онзи следобед ме причакваше нарочно.

— Човек трябва да предприеме нещо, след като жената, която обича, не го поглежда и не му дава никакъв шанс. Направо бях отчаян! Обичам те! А все още не съм чул официалния ти отговор. И понеже съм традиционалист, ще те попитам отново: ще се омъжиш ли за мен, Елизабет Мейджър?

— Да, Том Куинлън, ще се омъжа за теб!

Той се наведе и я целуна.

— Около девет ми напомни да звънна по телефона, скъпа — промърмори Куинлън след малко. — Трябва да отменя отвлечането ти...

Тя се смя, докато не усети силно проникване в тялото си. От гърдите ѝ се изтръгна тих стон, предизвикан от невероятното удоволствие, което само той можеше да ѝ дари. Вкопчи се в раменете му, а устните сами произнесоха:

— Господ да благослови спирането на тока!

Редактор: Ани Димитрова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.